

Devlet, devletin biçimleri ve cumhuriyet... - V. İ. Lenin

Bir cumhuriyet, üzerine hangi örtüleri örterse örtsün, hatta isterse cumhuriyetlerin en demokratiği olsun, bu eğer bir burjuva cumhuriyetiyse ve top-

rak, fabrikalar özel mülkiyetin elindeyse ve özel sermaye bütün toplumu ücretli kölelik altında tutuyorsa, bu devlet, birilerinin ötekileri ezmesine yarayan bir

makinedir. Ve biz bu makineyi, sermaye iktidarını devirecek sınıfın ellerine vereceğiz.

s.12

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı: 2021 Özel / 25
2 Temmuz 2021

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak52.net

Çıkış yolu sosyal mücadele!

3

Piyonlar harcanırken "reis" paçayı kurtaracak mı?

Ağın kritik noktalarını tutanların ipleri de sarayda düğümliyor. Yani reisle suç şebekesi suç ve kader birliği içindedir.

6

Varlık Barışı Yasası ile kara para aklama sanatı

Devlet eliyle kara para aklama düzeninin "AKP izahı", yurda döviz girişini sağlamak, ekonomiyi canlandırmak gibi bildik masallardır.

22

Kazanmaya olan inancın eylemi: Derby işgali

İşçi sınıfının tarihi zafer ve yenilgilerle doludur. Bunların önemli örneklerinden biri de kazanımla sonuçlanmış bir eylem olan Derby işgalidir.

Savaş, ölüm ve açlık üçgeninde Suriye

s.18

Berlin Konferansı'nın yarattığı illüzyon ve Libya gerçeği

s.21

Çıkış yolu sosyal mücadele!

İçerde ve dışarda çözümsüz sorunlarla boğuşan ve derin bir suç batağına saplandığı artık gizlenemez hale gelen dinci-faşist iktidar, bunun ürünü yıpranmanın yanısıra ciddi bir meşruiyet sorunu ile de yüz yüzedir. Zira Sedat Peker'in ifşaatlarıyla açığa vurulan suçlar, gelinen yerde insanların artık izlemekte bile zorlanmaya başladığı kirli işler ve karanlık ilişkiler ağı, iktidarın en tepesindekilere uzanıyor. Siyasi ve ahlaki yozlaşma utanç verici boyutlarıyla ortalığa seriliyor. "Suçüstü" yakalanmalarına rağmen sergiledikleri arsızlık ise içine düştükleri durumu daha da ağırlaştırıyor.

Dinci-faşist iktidar 7 Haziran 2015 seçimleri sonrası başvurduğu türden kirli oyunlar ve provokasyonlarla iktidarını sürdürme imkanlarını da artık tüketmiştir. Ekonomik-mali iflas tablosunun emekçilerin yaşamında yarattığı ağır yıkımın büyüttüğü öfke ve tepki, bu tür tezahurlarla etkisizleştirilemeyecek denli boyutlanmıştır. Bu nedenle bu kez kirli planlar, seçimler üzerinden sonuç almayı değil, fakat bir kaos ortamı ve korku atmosferi yaratarak kitlelere boyun eğdirmeyi hedeflemektedir. İzmir provokasyonu bir ilk girişim olmuş, fakat ters tepmiştir. Ancak benzer yol ve yöntemleri yeniden deneyecekleri, toplumu terörize ederek sonuç almaya çalışacakları, bunun için yeni suçlar işlemekten geri durmayacakları da açıktır.

Politik ve moral bakımdan yaşadıkları bir çöküntü ve iç çözümlenme ortamında bunda başarı sağlayabilecekler midir? Bu, iç ve dış bir dizi etkenin yanı sıra, ilerici-devrimci hareket ile toplumsal muhalefet güçlerinin nasıl davranacakla-

rına, dinci-faşist iktidarın karşısına nasıl bir mücadele çizgisiyle çıkacaklarına sıkı sıkıya bağlıdır.

Uzun bir dönemdir CHP eksenli düzen muhalefeti, "provokasyona gelmemek" adına, kitleleri mücadeleden alıkoymaya çalışmaktadır. Toplumda biriken tepki ve hoşnutsuzluğun gitgide derinleşmesi, bunun kendini farklı kesimler üzerinden eylemli çıkışlar olarak dışa vurması, "sansız bir geçiş"le nöbeti devralmayı hayal eden düzen muhalefeti rahatsız etmektedir. Büyüyen ve giderek kontrol edilemez yeni boyutlar kazanabilecek olan bir kitle hareketi, onların en büyük korkusudur. Düzen muhalefeti, iliklerine kadar çürümüş ve kokuşmuş iktidarın bir kitle hareketiyle değil, seçim sandıklarının kurulmasıyla gitmesini istemekte ve bu nedenle kitlelerin her türlü eylemli çıkışından özenle uzak durmaktadır.

Ana muhalefet partisi CHP'nin daha en başında Boğaziçi Direnişi karşısında sergilediği tutum bu açıdan dikkate değerdir. Bu denli haklı, bu denli meşru ve bu denli barışçı bir direnişi bile "provokasyona gelmemek" söylemleriyle karşılayabildiler. Üniversitenin tüm bileşenlerinin sergilediği ve toplumun geniş kesimlerinin desteğini kazanan bir direnişten bile "provokasyona gelmemek" adına uzak durmuşlardı. Aynı tutumu en son örnekte, İzmir'de sahnelen katliam karşısında da sergilediler.

Bu elbette şaşırtıcı değildir. Zira onların asıl sorunu "provokasyona gelmemek" değil, fakat emekçilerin yaşamını cehenneme çeviren bu çürümüş ve köh-

nemiş düzeni, dinci-faşist iktidarın "aşırılıklar"ından arındırarak olduğu gibi ayakta tutmaktır. Bu çerçevede potansiyel bir kitle hareketini dizginleyip denetim altına alabileceklerine dair emperyalistlere ve yerli işbirlikçilerine güven vermek, böylece onların desteğinde iktidar olma olanağı elde edebilmektir. Bu nedenle emekçi kitlelerin öfke ve tepkisinin sokaklara taşmasının, kendilerinin de altında kalabileceği kitlesel bir mücadeleye evrilmesinin önüne geçme misyonunu bugünden yerine getirmeye çalışmaktadırlar.

Dolayısıyla, atalet ve pasifizm üzerinden dinci-gerici iktidarın kirli oyunlarının boşa çıkarılabileceği aldatmacasına karşı durmak çok özel bir önem taşımaktadır. Teslimiyet ve boyun eğiş demek olan bu tutumun ne denli tehlikeli ve öldürücü olduğu konusunda emekçileri ısrarla uyarmak gerekir. "Provokasyona gelmemek" adına kitleleri mücadeleden ve eylemden uzak tutmak, böylece onları saldırılar karşısında en önemli silahtan yoksun bırakmak demektir. Bu, tam da saldırı ve provokasyonlarla dinci-faşist iktidarın ulaşmaya çalıştığı hedeftir.

Elbette dinci-faşist iktidarın provokasyonlarına zemin oluşturabilecek zorlama tutum ve davranışlardan özenle uzak durulmalıdır. Planlı kışkırtmalara karşı uyanık olunmalıdır. Bunun yolu ise fiili-meşru mücadele çizgisinde yürümek, bunu yaparken de haklılık zeminini korumaya özen göstermektir. Bu temelde kitlelerin harekete geçirilmesinde ısrar edilmelidir. Saldırıları püskürtmenin ve toplumsal hoşnutsuzluğun sağlıklı ve sonuç-

yaratacak kanallara akmasının yolu buradan geçmektedir. Toplumu terörize edip sindirerek teslim almayı hedefleyen bir saldırganlığı geriletmenin bunun dışında bir yolu yoktur. Bu çerçevede temel hak ve özgürlükler mücadelesi her alanda geliştirilmeli, halihazırdaki her türden direniş mevzisi destek ve dayanışma ile güçlendirilmelidir.

Provokasyonların ve kirli planların boşa çıkarılması sorunun sadece bir yönüdür. Çok daha temel önemdeki bir başka gerçeğin altını da özenle çizmek gerekir. Dinci-faşist iktidarın son yirmi yılda inşa ettiği düzen ve yarattığı boğucu gerici atmosfer, güçlü bir sınıf ve kitle hareketinin çok özel basıncı olmaksızın kırılıp dağıtılamaz. Kurulup kurulamayaçağı bile tartışılabilen seçim sandıklarıyla yapılabilecek bir iş değildir bu. Seçim sandıklarından çıksa çıksa aşırılıkları elden geçirilmiş, fakat esası yönünden korunmuş bir "AKP'siz AKP düzeni" çıkar. Düzen muhalefeti mevcut bileşimi bile bunun bugünden açık bir güvencesidir.

Türkiye'nin kapitalist düzeninin dinci-faşist iktidarın politikalarıyla daha da ağırlaşan yapısal krizi, bugüne kadar düzen muhalefetine demagojik söylemlerle bile "muhalefet" yapma imkanı tanıyan, bu nedenle yıllardır düzenin "muhalefet krizi" bir türlü aşılammıştır. Nitekim düzen muhalefeti hiçbir temel konuda AKP'den esaslı farklılıklar taşıyan bir politikası yoktur. CHP'nin yıllardır toplumun üzerine gerici bir ağırlık olarak çöken ve ağır suçlar işleyen dinci-faşist gericilikle hesaplaşma, dinci-faşist ku-

rumsal yapıyı dağıtma gibi bir sorunu da yoktur. İktidar olma olanağını elde edebilirlerse, dinci-faşist gericiğin "limitleri aşan", bu nedenle emperyalist güçleri ve yerli işbirlikçilerini rahatsız eden politikalarını törpülemenin ötesine geçemeyecekler, sermaye düzeninin ve onların egemenlerinin ihtiyaçları neyi gerektiriyorsa, onu yapacaklardır. Zira düzenin ağırlaşan krizi hiçbir esnemeye, emekçileri biraz olsun rahatlatacak hiçbir tavize olanak tanımamaktadır.

Nitekim Kılıçdaroğlu'nun son Parti Meclisi toplantısında açıkladığı "ekonomik krizden çıkış programı", CHP eksenli bir hükümet döneminde emekçilerin payına neyin düşeceğini çarpıcı bir biçimde ortaya koymaktadır. On maddeden oluşan bu programın sadece bir maddesi emekçiler ile ilgilidir: "Salgının en çok etkilediği kesimler için 'toplumsal dayanışma' programı"! Yıllardır ağır bir sosyal yıkımı yaşayan işçi sınıfı ve emekçiler için önerilen, AKP'nin "sadaka düzeni"nin bu kez "toplumsal dayanışma" gibi daha çekici bir form içinde sürdürülmesidir. Bunun dışındaki tüm "program" maddelerinin hemen tamamı emperyalist finans çevrelerinin ve TÜSİAD'ın uzun bir dönemdir dillendirdiği taleplerin bir özeti. Buna dış politika alanı da dahil. Bu programla CHP, emperyalistlere ve işbirlikçilerine biz "hazırız" demiş olmaktadır. "Provokasyona gelmemek" söylemiyle pompalanan eylemsizlik çizgisiyle kitlelerin edilgen bir çaresizlik duygusunun içinde bırakılması, böylece "seçim sandığı'na endekslenmesi de bu politik konum ve tercihin bir gereğidir.

Toplam tablo, izlenmesi gereken mücadele çizgisini, yüklenilmesi gereken temel halkayı ortaya koymaktadır. Bugünün Türkiye'sinde işçi sınıfı ve emekçi katmanlar için yakıcı olan, tam da sosyal-sınıfsal nitelikte sorunlardır. Dolayısıyla mücadeleyi de öncelikle bu sorunlar üzerinden örmek durumundayız. Hareketi devrimci bir çizgide ilerletmek de ancak bu durumda olanaklı olabilir. Düzen muhalefetine boşa çıkarmanın, orta sınıf muhalefetine eklenme yerine onun duyarlılıklarını sınıf eksenli bir mücadeleye yedeklemenin yolu da buradan geçmektedir.

Her yol, yöntem ve araçla işçi ve emekçi kitleleri mücadeleye yöneltmeye çalışmalı, bu mücadeleler içerisinde kitlelerin bilincini, birliğini ve örgütlenmesini güçlendirmeye yoğunlaşmalıyız. Fiili-meşru mücadele çizgisinde işçi-emekçi eksenli bir direnişi geliştirmek ve büyütme günün görevidir. Halen topluma egemen gerici atmosferi parçalamının ve sermayenin sonu gelmeyen yıkım saldırılarını püskürtmenin bundan başka bir yolu yoktur.

Piyonlar harcanırken "reis" paçayı kurtaracak mı?

E. Bahri

Mafyatik AKP-MHP rejiminin tepeden-tırnağa çürüdüğü gerçeği artık toplumun geniş kesimleri tarafından da biliniyor. İçeriden biri olan Sedat Peker'in ifşaat ve itirafları rejimin tüm kurumlarıyla bu çirkefe battığını gözler önüne seriyor. Failler tarafından "üstüne çökme" diye tanımlanan gasp ve yağma işleri o kadar yayılmış ki, Tayyip Erdoğan'ın bazı akrabalarını bile isyan ettirecek noktaya gelmiş. Sedat Peker'e özenerek 1 Temmuz'da video yayınlayan AKP şefinin akrabası, "Bu ülkede biz bile adalet arıyorsak" diyerek bakanlara, sarayın üst düzey memurlarına veryansın ediyor. Görüldüğü kadarıyla "üstüne çökme" sisteminde kimse kendini güvende hissetmiyor. Zira 20 yıl boyunca ülkenin birikimlerini yağmaladılar, şimdi ise gücü yeten diğerinin parasını ya da mallarını gasp ediyor.

HEPSİ ORADA

Saray etrafında toplanan çeteler-tarikatlar-mafyalar koalisyonu, milyonlarca emekçinin ürettiği toplumsal servetten pay almak için kıran kırana bir yarış ve rekabet içindeler. Şu ana kadar ismi ifşa edilenlerin tümünün Tayyip Erdoğan dahil dinci-faşist rejimin önde gelen adamlarıyla çekilmiş fotoğrafları veya videoları var. Her biri yağma ve talandan alacağı payı arttırmak için itişip kakışıyor. Dolandırıcılar, karaparacılar, uyuşturucu tacirleri rejim tarafından baş tacı ediliyor.

İfşa edilen isimler arasında kimler yok ki: AKP'li eski Başbakan Binali Yıldırım ve oğlu, kontr-gerillanın en azılı şeflerinden biri olan Mehmet Ağar ve AKP milletvekili olan oğlu, İçişleri Bakanı Süleyman

Soylu, T. Erdoğan'ın önde gelen müridi ve AKP şeflerinden Metin Külünk, sarayda 'reisin' yakın çevresinde bulunan tipler, medyadaki 'gazeteci kılıklı' tetikçiler, üst düzey yargı mensupları, polis şefleri, üst düzey bürokratlar, tüccar kapitalistler ve daha niceleri...

Dinci, sağcı, muhafazakar, "yerli ve milli" yiyici asalak takımı yağmadan pay almakla yetinmiyor, avanta gördükleri yerlere itişe kakışa doluşuyorlar. Tayyip Erdoğan'la boy boy resimleri yayınlanan, yıllar boyunca saray beslemesi medyanın gözdesi olan Sezgin Baran Korkmaz'ın ultra lüks otelinde "avanta tatil" yapmayan kalmamış gibi. Bu zatın ülkeden ülkeye giden lüks uçağını ise, yine bu milliyetçi-mukaddesatçı takımı adeta dolmuş gibi kullanmış.

Belirtmek gerekiyor ki, kirli-kanlı işlerin ifşa edilen kısmı halen buzdağının görünen kısmından ibaret. Bu kadarı bile, sarayın büyük şefi ve etrafındakilerin "çökme" düzeninin köşe başlarını tuttuklarını gözler önüne sermeye yetiyor. Yeni ifşaatlar, bu tabloyu daha belirgin hale getirecek ve işledikleri suçlarla birlikte yeni isimlerin deşifre olmasını sağlayacak. Ancak çarkın nasıl döndüğü artık ayan beyan ortadadır.

ÜÇ BEŞ PİYON VE PİŞKİNLER

Burjuva devletin hukuku geçerli olsaydı, ifşa edilen her bir olayda yargı hop oturup hop kalkardı. Bunu, adalet ya da hak hukuk için değil ama sistemin imajı ve bekası için yaparlardı. Oysa ifşa edilen ağır bir suç çetelesi var. Her gün zincire yeni halkalar ekleniyor. Hal böyleyken yargı erki üstüne bile alınmıyor. Onlar

muhafizleri soruşturmak, yargılayıp zindanlara atmak ya da katilleri, çocuk tecavüzçülerini aklamakla meşguller.

Bunca pislığe rağmen şu ana kadar Sezgin Baran Korkmaz, gazeteci kılıklı üç-dört tetikçi ve bir-iki alt düzey görevli dışında bedel ödeyen olmadı. Bunların ödediği bedel ise işledikleri suçların hesabının sorulmasıyla ilgili değil. Sadece mevkilerini yitirip yağma ve talan çarkının dışına atıldılar. Ortalığa saçılan pislüğün kesif kokusu yayıldıkça, saray yargısının harekete geçmesi ve birkaç piyonu kurban etmesi mümkündür. Ancak sarayın aparatı gibi hareket eden bu kurumun "büyükbaşlar" takımına dokunması zor görünüyor.

Birkaç piyon mevkiini kaybetse de kirli işler ağının kritik noktalarını kontrol edenler halen işlerinin başındadır. O kadar pişkinler ki en azından görünürde üstlerine bile alınmıyorlar. Tam bir utanmazlıkla makam koltuklarını işgal etmeye devam ediyorlar. Kepazelik ortalığı kaplamışken birbirlerine tutunarak hem mevkilerini korumaya hem de kokuşmuş rejimlerinin ömrünü uzatmaya çalışıyorlar. Ancak bu "suç ortakları dayanışması"nın uzun sürmesi olası görünmüyor.

BÜYÜKBAŞLAR NEREYE KADAR?

Kirli ilişkiler ağının kritik noktalarını rejimin önde gelen adamlarının tuttuğu artık bir sır değil. Yukarıda ismini andığımız kişiler şu ana kadar ifşa edilenler. Birkaç halkası görünen zincirin çok uzun olduğundan ise kuşku duyulmuyor. İfşa edilen isimler, 1200 odalı sarayında ikamet eden "büyük reis" ile dolaysız bağlantı içindeler. Tümünü de buldukları

mevkileri ona borçlular. Dolayısıyla ağır kritik noktalarını tutanların ipleri de sa-
rayda düğümleniyor. Yani reisle suç şe-
bekesi suç ve kader birliği içindedir.

Olağan koşullar olsaydı, rejim deşif-
re olan bazı figüranlarını kurban ederek
imajını düzeltmeye çalışabilirdi. Oysa
veriler, işlenen suçların mahiyeti ve
yaygınlığının buna izin vermediğini gös-
teriyor. Bundan dolayı Süleyman Soylu
bile halen İçişleri Bakanı koltuğunu işgal
ediyor. Belli ki AKP-MHP rejimi tepeden
tırnağa suça batmış olmasına rağmen
onu görevden alamıyor. Zira harcanan
figüranların da Sedat Peker'in açtığı yol-
dan gitmeleri ihtimali yüksektir. Böyle bir
gelişme ise halen birbirine tutunan suç
ortağı "büyükbaşlar" takımının dağılma-
sını tetikler. Dağılıma başladığında ise her
tarafı pislik yuvası olan rejimin ayakta
kalması çok zor olur.

"Suç ortakları dayanışması" esas ola-
rak korkuya dayanıyor. Görüldüğü kada-
rıyla aralarında zerre kadar güven kal-
mamış. Güvensizlik ve korkuya dayalı bu
"dayanışmanın" uzun ömürlü olması ise
mümkün görünmüyor. Dolayısıyla zincir-
in bir yerden kopması ve "suç ortakları
arası hesaplaşma" sürecinin başlaması
sürpriz olmayacak.

EMEÇİLER BU KOKUŞMUŞ REJİME MAHKUM DEĞİL!

Ülkeyi AKP-MHP rejimine teslim eden
sermaye sınıfıdır. Zira yağma ve talan dü-
zenini kuran bu koalisyon, her koşulda
kapitalist sınıfların çıkarlarına hizmet et-
miştir. Grev yasakları başta olmak üzere
işçi sınıfıyla emekçilere yönelik en azgın
saldırıları bu iktidar döneminde uygulandı.
Yine de kapitalistlerin rejimin bu kadar
kokuşmasından memnun oldukları
söylenemez. Nitekim bazen kısık sesle de
olsa itirazlarını dile getiriyorlar. Ancak bu
sızlanmalar, kokuşmuş rejimin onlar ta-
rafından halkın başına bela edildiği ger-
çeğini değiştirmez. Çünkü kapitalist sınıf-
lar artık böyle rejimlerle iş görüyorlar.

Sermaye sömürü ve ücretli kölelik
düzenin bekası için, yani sınıfsal çıkarları
uğruna her pisliğe katlanır. Yeter ki sömürü
ve yağmadan elde ettikleri kârlar
kasalarını doldurmaya devam etsin. Oysa
işçi sınıfıyla emekçiler için durum tam
tersidir. İşsizlik, yoksulluk, sefalet, zorba-
lık gibi belalar dışında bir şey sunmayan
kapitalizmi ve onun kokuşmuş rejimini
yıkarak, emekçilerin insanca yaşayabi-
leceği bir gelecek inşa etmenin olmazsa
olmaz koşullarından biridir. İşbaşındaki
suç şebekesine karşı mücadeleyi yüksel-
tip hesap sormak ne kadar önemliyse, bu
şebekeleri yaratan sistemi ortadan kaldırma
mücadelesini örgütlemek de o kadar
hayati bir önem taşıyor.

Uyuşturucu trafiğinde AKP-MHP iktidarı güvencesi

Sedat Peker'in ifşaatları Türkiye'nin
son yıllarda kokain trafiğinin merkezi ha-
line getirildiğini gözler önüne serdi. Son
günlerde kokain yakalandığına dair ha-
berler peş peşe yayınlanıyor. Bu trafiğin
iktidarın kontrolünde olduğu, eski baş-
bakanın oğlu ile İçişleri Bakanı Süleyman
Soylu'nun adını anan Peker tarafından
dile getiriliyor.

UYUŞTURUCUNUN GEÇİŞ GÜZERGAHI OLARAK TÜRKİYE

BM'nin 2020 uyuşturucu raporunda
uyuşturucu trafiğine ilişkin bilgiler yer
alıyor. Pandemi boyunca uyuşturucu tra-
fiğinde "darknet" diye adlandırılan "ka-
ranlık internet"in önemli bir yer tuttuğu
öne sürülüyor.

Rapora göre, salgının taşımacılıkta
yarattığı kısıtlamalar nedeniyle uyuştu-
rucu trafiği deniz yolu ile sağlanmaya de-
vam etti. Güney Amerika'dan Avrupa'ya
kokain başta olmak üzere uyuşturucular
gemilerle taşındı.

BM raporunda Afganistan'ın uyuştu-
rucu trafiği açısından kritik bir önem ta-
şındığı belirtildi.

BM Uyuşturucu ve Suç Bürosu'nun
Afganistan çalışmasının 2020 raporuna
göre Kabil'in, uluslararası uyuşturucu
trafiğinin en önemli eksenini oluşturdu-
ğu; Kafkas rotası, Kuzey rotası, Güney
Asya Rotası ve Kanada'ya uzanan Kuzey
Asya Pasifik rotasının kesiştiği kritik bir
yer olduğu söyleniyor.

2010 yılına kadar Afganistan Orta
Asya ve Rusya üzerinden eroin trafiğinin
merkeziyken, 2018 yılından itibaren bu
trafiğin İran ve Türkiye üzerinden Bal-
kanlara taşındığı ifade ediliyor. Kokain
trafiğinin ise Brezilya'dan sağlandığı ve
Uruguay'ın da bu trafiğe eklendiği belirlen-
tiliyor.

BM raporlarının yanı sıra çeşitli ma-
kamlar da bu geçiş rotasını kabul etmek
durumunda kaldı.

Narkotik Suçlarla Mücadele Daire-
si'nin hazırladığı 2020 yılı Uyuşturucu
Raporu'na göre, eroin ve sentetik me-
tamfetaminin üretiminde kullanılan
hammadenin taşınmasında Türkiye'nin
geçiş güzergahı haline getirildiği; Güney
Amerika ve Güney Asya'dan gelen uyuş-
turucunun ara durağı olmasının yanı sıra
Afganistan'a hammadde geçirilmesinde
de kullanıldığı belirtiliyor.

SADECE GÜZERGAH DEĞİL AYNI ZAMANDA BİR PAZAR

Yapılan araştırmalar son yıllarda Tür-
kiye'de uyuşturucu kullanımında büyük
bir artış olduğunu gösteriyor.

İstanbul'da 2019 yılında şehrin 14
atık su tesisinden alınan örnekler üzerin-
de yapılan araştırmanın sonuçları yayın-
landı. Araştırma, şehirdeki esrar, eroin,
kokain, AMP gibi uyuşturucu maddelerin
kullanımı ile ilgili verilere ulaşılmasını
sağladı.

Araştırmada, yapılan operasyonlarla
kullanılan uyuşturucu türleri arasında-
ki ilişki mercek altına alındı. Türkiye'de
uyuşturucu taşımacılığına dönük ope-
rasyonlarda 2019'da yaklaşık 9 milyon
tablet MDMA ("ecstasy"nin kimyasal
adı) ele geçirildiği ifade ediliyor. Bu sayı,
Avrupa kıtasının genelinde ele geçiri-
len MDMA'nın çok üzerinde bulunuyor.
Araştırma, İstanbul'un, hem uyuşturucu
trafiğinin önemli bir geçiş noktası hem
de uyuşturucu tüketiminin en yüksek
olduğu kentlerden biri haline getirildi-
ğini ortaya koyuyor. İstanbul esrar kul-
lanımında Barcelona'dan sonra dünya
çapında ikinci sırada yer alıyor. Eroin kul-
lanımında da New York'un ardından yine
ikinci sırada İstanbul geliyor.

UYUŞTURUCU İLE DOLAN KASALAR...

Araştırmalar, son yıllarda kokain kul-
lanımının Türkiye'de çok arttığını göste-
riyor. "Pudra şekeri" olayında görüldüğü
üzere din istismarcısı AKP'nin tosunları
da kokain kullanıyor. Özel arabasında

"pudra şekeri" çektiği söylenen AKP Ge-
nel Merkezi çalışanı Kürşat Ayvatoğlu bu-
nun çarpıcı bir örneği olmuştur. Otomobil
alım satım işlerinden aylık 30 bin lira ge-
liri olduğunu söyleyen Ayvatoğlu, kendi
ifadesine göre partiden de aylık 3 bin lira
maaş alıyordu. Bu çirkefin yayılmasında
kendilerini "yerli/millî" diye pazarlayan
din istismarcısı faşist rejimin özel bir rol
oynadığı, Sedat Peker'in ifşaatlarıyla
gözler önüne serilmeye devam ediyor.

Bu açıdan çarpıcı bir diğer örnek,
oğlunun Venezuela'ya test kiti götür-
düğünü iddia eden son Başbakan Binali
Yıldırım oldu. Peker, Yıldırım'ın oğlunun,
alternatif uyuşturucu güzergahı belirle-
mek için Venezuela'ya gittiğini dile ge-
tirmişti. Bu kirli ticaret, Yıldırım ailesinin
zenginliğinin kaynağını da gözler önüne
seriyor. Hollanda basınına göre, Yıldırım'ın,
Hollanda'daki kayıtlı serveti 26
milyar dolardır (221 milyar TL).

Dinci-faşist iktidar bloğu, tepesinden
en alt kademesine kadar bu bataklıktan
pay alıyor. Bu nedenle Sedat Peker'in
"Ben pisliksem pislik silsilesinin en alt
seviyesindeyim" demesi boşuna değildir.
Belli ki, bu kirli işlerden rejimin tepesin-
den alt kademelerine kadar birçok kişi
nemalanıyor.

Bu çeteleşme ve çürümeyle kendi ka-
salarını dolduran dinci-faşist rejim, sözde
"uyuşturucu operasyonları" ile göz boya-
maya çalışsa da kendi sorumluluklarına
ve aldıkları paylara dair iddiaları yalnızca
geçirtmekle yetinmiyor.

9 Haziran 2020'de Kolombiya'ya git-
mek üzere olan Mersin Limanı'ndaki bir

gemide 5 ton kokain yakalandığı bildirilmişti. Peker'in ifşaatları sonrasında S. Soylu konuşmak zorunda kaldı; fakat iddialarına elle tutulur herhangi bir yanıt veremezken, "Balkanlar grubu"na işaret ederek doğrudan kendilerini gösteren okları başka hedeflere yöneltmeye çalıştı.

Bu arada geçtiğimiz hafta Ekvador'dan Mersin Limanı'na gemi ile getirilen muz yüklü konteynerde 463 kilogram kokain ele geçirildiği haberlere yansdı. Limanda geçen haftadan bu yana ele geçirilen toplam kokain miktarı 1 ton 763 kilograma çıktı. Türkiye'de yılda 1,5 ton kokain yakalanırken 16 Haziran günü Mersin Limanı'nda tek seferde 1,3 ton kokain ele geçirildi. Devasa miktarda uyuşturucu yakalanmış olmasına rağmen 5 kişi gözaltına alındı ancak; bu 5 kişinin arkasındaki güç odaklarına dokunulmadı, bataklığı kurutacak hiçbir adım atılmadı, atılmıyor. Zira, bu kirli işlerin arkasındaki ana odaklar bizzat devletin başına kadar uzanıyor.

Din tacirliği yapan, "yerli/milli" safatasıyla halkın zihnini bulandıran Erdoğan/saray rejimi, uyuşturucu ticaretiyle halkı zehirlerken kendi kasalarını doldurup zenginliklerine zenginlik katmaktadır. Uyuşturucu ticareti, mafya ve sermayeyi yanına alarak devleti tamamlayan bir bileşendir. Sistemin organik bir parçasıdır. Genel olarak da büyük ve süslü resimlerle pazarlanan "uyuşturucu operasyonları" ise daha büyük "partilerin" geçişine yol düzlemek için kullanılmaktadır.

Uyuşturucu trafiğinde bir ülkenin geçiş noktası olabilmesi için liman görevlilerinden emniyet müdürlerine, bakanlardan milletvekillerine, valilerden savcılara uzanan geniş bir ilişkiler ağı gerekiyor. Uyuşturucu trafiğinin güvenliği için Güney Amerika'da kartellerle, Avrupa ve Orta Asya'da alıcılarla bağlantı kuran baronlar gerekiyor. Peker'in ifşaatlarının yanı sıra, son dönemde devasa miktarlarda kokain yakalanmasına rağmen bu işi kimlerin organize ettiğinden söz edilmemesi, işin başında doğrudan AKP-MHP iktidarının olduğuna işaret ediyor. Dinci-faşist rejim, Türkiye'yi uyuşturucu trafiğinin merkezi haline getirmiş ve tümüyle bataklığa batırılmış bulunuyor. Bu bataklığın kurutulması için işçi ve emekçilerin, zihinlerini uyuşturan zehirlerden kurtulması gerekiyor. Bunun yolu, haklarına sahip çıkmaktan; din, mezhep, ulus, cinsiyet ayrımı gözetmeksizin tüm sınıf kardeşleriyle bir araya gelip ortak çıkarları için mücadeleye atılmaktan geçiyor. Bataklık ancak işçi ve emekçilerin yükselteceği böyle bir mücadeleyle, toplumsal muhalefetin bu ilişkiler ağını parparça edecek gücünü göstermesiyle kurutulabilir.

Rejim kokuştukça şeriatçı dayatmalar artıyor

Sistemdeki çürüme öyle bir noktaya vardı ki yakın zamana kadar saray beslemesi olan bir 'gazeteci' durumu "lağım patladı" diye tanımladı. Kendisi de lağım içinde semiren biri tarafından yapılan bu tanım, Perinçekçi dalkavuklar desteğindeki AKP-MHP rejimine ayna tutuyor. Çünkü rejimin neresine dokunulsa etrafa pislik yayılıyor.

AKP iktidarı 7 Haziran 2015 seçimlerinde hezimetle uğradıktan sonra toplumsal meşruiyetini yitirdi. Altı yıldır hile, yalan, aldatmaca ve zorbalıkla ayakta duruyor. Dış politikada yayılmacılığı, iç politikada zorbalığı esas alan AKP-Erdoğan iktidarı çeteleri ve mafyatik örgütleri bünyesine kattı. Bu çarkın finansmanı ise rant, talan, yağma, gasp, haraç gibi gayri meşru yollarla sağlandı. Bu sarmal, zaten kokuşmuş olan rejimi tepeden tırnağa çürüttü. Çeteleri kullanan rejimin kendisi çeteleşti. Böylece saray etrafında toplanan mafyatik örgütler, reisleri Tayyip Erdoğan'ın rehberliğinde ülkenin üstüne "çöktüler".

Çürüyen düzen-çeteleşen devlet gerçeği daha önce de bir sır değildi elbette. AKP-MHP koalisyonunun mafyatik bir rejim kurduğu, icraatlarından belliydi. Buna rağmen sistemin içinden biri olan ve birçok suça ortaklık eden Sedat Peker'in ifşaatları, çürümenin bilinenin de ötesinde olduğunu gözler önüne serdi. Her ifşaatla ortalık pislikle kaplanırken, suçluların Tayyip Erdoğan'ın en yakınındaki kişiler olması saray rejimini köşeye sıkıştırdı. Pişkinlikle mevkilerinde oturmaya devam etseler de işlerin eskisi gibi devam etmesi mümkün değil.

AKP-MHP iktidarı yaşadığı sıkışmayla eş zamanlı olarak şeriatçı dayatmalara ağırlık vermeye başladı. Faşist zorbalık, çürüme ve çeteleşme, ilkel şeriatçı dayatmalar... Bunlar halihazırda rejimin üç temel ayağıdır. Bunun son örneği, Diyanet İşleri Başkanlığı (DİB) Din Hizmetleri Genel Müdürü Bünyamin Albayrak'ın, şehirlerarası otobüslerde molaların namaz vakitlerine göre ayarlanması talebi oldu.

Rejimin aparatı olan Diyanetin şefleri yolsuzluğa, zorbalığa, kadın cinayetlerine, çocuk istismarına, çeteleşmeye, sarayda "kadın taciri" istihdam edilmesine, yağmaya ve talana, işsizliğe ve yoksulluğa karşı değiller. Bu ve benzer şeylere hiçbir itirazları yok. Bu pislikler onlar nezdinde "ulvi, ahlaki" şeyler olsa gerek. Artık en büyük dertleri, şehirlerarası yolculuk sırasında müminlerin ibadet hakkının gözetilmesidir.

Saray rejiminin politik ihtiyaçlarına göre hareket Diyanetin gündeme getirdiği şehirlerarası otobüslerde molaların namaz vakitlerine göre ayarlanması talebi, şeriatçı dayatmaların devam edeceğine işaret ediyor. Görünen o ki, iktidar pisliğe battıkça, şeriatçı dayatmaları da hayatın farklı alanlarında gündeme getiriyor. Son süreçte topluma dayatılanların listesine bakıldığında, çürüme ile şeriatçı dayatmalar arasındaki bağ daha da belirginleşiyor.

Kapanma süresince içki satışı yasaklandı. Kamuya ait tesislerde içki satışı yasaklandı. Tecavüzcülerin tutuklanmasını zorlaştıran yasa teklifi Meclis gündemine getirildi. Müzik yasakları

dayatıldı. 1+1 ve 1+0 dairelerin projelere dahil edilmesi yasaklandı. AKP şefinin kararıyla devlet İstanbul Sözleşmesi'nden çekildi. Mahkemeler kadın katilleri ve tecavüzcüleri pervasızca koruyup kollamaya başladı. Karma yurtlar ve birçok yerde karma plajlar kaldırıldı. "Sıbyan mektebi" adı altında küçük çocuklar tarikatların karanlık dehlizlerine atıldı vb... Liste uzayıp gidiyor.

Bu icraatların özellikle son dönemde yoğunlaşması dikkat çekicidir. Yenilerinin gündeme gelmesi ihtimal dahilindedir. Görünen o ki kokuşmuş rejim ortalığa saçılan pisliklerini "şeriat şalı" ile örtme telaşında. Bu işin bir tarafında Diyanet, diğer tarafında AKP şefi var. Reisleri saraylarında lüks ve sefahat sürerken, Diyanet ise sayısı 130 bini aşan personeli için beş yıldızlı lüks otellerde tatil pazarlığı yapıyor. Diyanet'in Antalya'daki beş yıldızlı bir otelle indirim protokolü imzaladığı bildirildi. Buna göre personel, "Diyanet'e özel indirimli fiyat"la, kişi başına geceliği 929 lira karşılığında konaklayabilecek. "Yerli ve milli" mafyatik yağma ve talan düzeni, Diyanet'i de ilişkilerine kadar çürütmüş görünüyor. Tüm etkinliklerini beş yıldızlı otellerde yapan bu kurum her yönüyle kokuşmuş saray rejimiyle bütünleşmiş görünüyor.

İşçi sınıfı ile emekçilere işsizliği, yoksulluğu, sefaleti, kölece çalışmayı reva gören sermaye, sömürü düzenini böyle bir iktidarla idare ediyor. Bu tabloda sermayenin egemenliğinden, kokuşmuş rejiminden, çürümüş Diyanet'inden kurtulmadan emekçilerin gün yüzü görmeleri mümkün değil.

Varlık Barışı Yasası ile kara para aklama sanatı

AKP iktidarı, 19 yıldır cansiperane bir şekilde yapıştığı koltuğu terk etmemek için kendisiyle birlikte Türkiye'yi de tam bir bataklığa çevirdi. Bu süreç boyunca tekeli burjuvazi hep onun arkasında durdu. Zira AKP daha iş başına gelir gelmez ülkeyi sermayenin yağmasına açtı. Sık sık sermayedarların vergi borçlarını silmek, ballı ihalelerle yandaşları palazlandırmak, şehir hastaneleri ve köprülerin yapım ve işletilmesinde olduğu gibi onlara özel imtiyazlar sağlamak vb. gibi kararlara imza attı. Kamu kaynaklarını sermayenin ayakları altına sermek yetmedi, işçi sınıfı ve emekçi kitlelere karşı taarruzlarını eksik etmedi. Kıdem tazminatına göz dikmek, esnek çalışma sistemini meşrulaştırmak, pandemi döneminde kısa çalışma ödeneğiyle işçi ve emekçiyi sefaletle mahkum etmek türünden politikaları ısrarla hayata geçirdi.

Diğer yandan da gece yarısı karar-nameleri ile hak ve özgürlüklere sürekli müdahale edildi. Düşünce beyanı "halkaret" sayılarak kovuşturular yapıldı. Polisin şiddet uyguladığını görüntülemek dahi yasaklandı. Yetmedi, çete liderlerini cezaevlerinden çıkarmak için infaz düzenlemeleri yapıldı.

Tecavüzcüler, katiller, ülkeyi dolandıranlar en az cezalarla ödüllendirildi. AKP-MHP iktidarı şimdilerde tacizcilerin-tecavüzcülerin tutuklanmalarını zorlaştırıcı yasalar çıkarmaya çalışıyor. Bu listeyi daha bir yığın hak gaspı, usulsüzlük, liyakati ayaklar altına alan adrese teslim kadro alımları, beş on maaşlı bürokratlar ve huzur hakkı paraları gibi başlıklarla uzatmak mümkün.

AKP-MHP gericiliği, bütün bu haksızlıklara karşı gelişen toplumsal muhalefeti de baskı ve zorbalıkla sindirmeye çalışmakta, Erdoğan'ın sıkça belirttiği gibi, "inadına" toplumu çürütmeye, ülkeyi yağmalamaya devam etmektedir. Bunun son örneği, Varlık Barışı Yasası'nın Erdoğan tarafından haziranın son gününde bir kez daha 6 aylık süre ile uzatılması oldu.

VARLIK BARIŞI YASASI NEDİR?

Kapitalist sistemde burjuva hükümetlerin ağzından dökülen "barış", "adalet", "hak" gibi kavramlar sadece burjuvazi için geçerli olmakta, sınıf ve emekçi kitleler içinse tam tersi anlamlarda kulla-

nılmaktadırlar. Varlık Barışı Yasası da işçi ve emekçiler payına yaşam koşullarının ağırlaşması demekken, burjuvazi payına kısa yoldan zenginleşmek, yani kara para aklamak anlamına gelmektedir.

İlki 2008 yılında çıkarılan söz konusu yasanın temel amacı, gerçek ve tüzel kişilerin yurt dışında bulunan para, altın, döviz, menkul kıymet ve diğer sermaye piyasası araçlarının bildirilmesi ve bunların Türkiye'ye getirilmesidir. Ülke içinde bulunan ancak gelir ve kurumlar vergisi mükelleflerinin kanuni defter kayıtlarında yer almayan para, altın, döviz, menkul kıymet ve diğer sermaye piyasası araçları ile taşınmazların ise vergi dairesine bildirilerek kayıtlara alınmasını sağlamaktadır. 2008 yılından itibaren 7 kez değişikliğe uğrayan ve en önemli düzenlemesi 2016 yılında gerçekleşen bu yasa ile ülke içine sokulan paraların kaynağı sorgulanmamakta, vergi incelemesi yapılmamaktadır.

Devlet eliyle kara para aklama mekanizması olarak işleyen bu düzeneğin "AKP izahı" ise yurda döviz girişini sağlamak, ekonomiyi canlandırmak gibi bildik masallardır. Her zamanki gibi kirli işlerin yürütülmesi için yürütme erki devreye girmiş, hazırlanan yasa ise paketlenerek kamuoyuna sunulmuştur.

NEDEN VARLIK BARIŞI YASASI?

Varlık Barışı Yasası'nın neden gerekli olduğu sorusunun cevabı Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı olmadan önce Çalık Holding'de CEO olan damat Albayrak'ın bakanlığının ilk dönemlerine kadar uzanmaktadır. Albayrak'ın CEO'luğu altındaki holdingin vergi ödememek için Malta ve İsviçre'de kurduğu şirketlerle off-shore sisteminde çalıştığı biliniyor. Bu sistemden vazgeçmeleri ise Albayrak'ın bakan olarak onlara sunduğu, sunabileceği hizmetler çerçevesinde mümkün oldu. Zira artık vergi ödememek adına kurulan şirketlere, illegal yolla kazanılan paralarının bu şirket bünyelerinde toplanmasına gerek kalmadı.

Hatırlanacağı üzere, EIC (European Investigative Collaborations) Konsorsiyumu'nun Malta'daki ticaret sicil kayıtları ve Redhack tarafından da Albayrak'ın e-postaları yayınlamıştı. Buradan elde edilen bilgiler Albayrak ve Çalık Holding'in Varlık Barışı Yasası üzerine neler planladıklarını da göstermişti. Yayınlanan e-postalarda Çalık Holding yöneticilerinden Karaslan, Varlık Barışı Yasası'nın önemini anlatarak, bu yasanın kamuoyuna iyi anlatılması gerektiğini vurguluyordu. Özellikle af kelimesinin

kullanılmaması gerektiğinin altını çiziyor, bakanlıkça hazırlanan tasarının eksik yönlerine işaret ediyordu. Holdingin beklentilerine uygun eklemelerin yapıldığı tasarı bakanlığa gönderiliyordu. Çalık Holding'in eklemeleri arasında yurtdışından getirilen değerlere sıfır vergi; şirketlerin ve kişilerin, varlıkları kendi adlarına ülkeye sokmak için üçüncü bir kişiyi tayin edebilmeleri; Maliye'nin ya da devletin başka kurumlarının paranın kaynağıyla ilgili herhangi bir soruşturma ya da araştırma yapmayacağını garanti altına alınması gibi maddeler bulunuyordu. Çalık Holding'in eklediği bu maddeler yasa "Geçici Madde 2" olarak kendisine yer buldu.

Uzun e-posta trafiğinin ardından son hali verilen yasa, Haziran 2016'da dönemin Başbakanı Binali Yıldırım vasıtasıyla "Yatırım Ortamının İyileştirilmesi Amacıyla Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Tasarısı" olarak TBMM'ye sunuldu. TBMM'de diğer partilerden destek alamayan AKP "Geçici Madde 2"yi geri çekmeye razı oldu, fakat sadece bir süreliğine. Çünkü Varlık Barışı Yasa tasarısı, Erdoğan'ın "Allah'ın lütfu" olarak değerlendirdiği darbe girişiminin üzerinden daha bir hafta geçmeden, 22 Temmuz 2016'da, Plan ve Bütçe Komis-

yonu tarafından "Bazı Alacakların Yeni-den Yapılandırılmasına İlişkin Kanun" adlı yasa tasarısına bu sefer "Madde 7" olarak eklendi. 2018'de %2'lik vergi getirilse de 2020 yılındaki düzenleme ile bu da kaldırıldı. Bir başka deyişle, sermaye gruplarının siparişleri doğrultusunda düzenlemeler yapılmaya devam edildi.

AKP'NİN DÜMENİNDE OLDUĞU YAĞMA VE SOYGUN DÜZENİ

Görüldüğü gibi yandaş sermayenin siparişi üzerine yürürlükte olan bir yasadır Varlık Barışı Yasası. Bu yasa ile kimlerin ne kadar kara para akladığı, Türkiye'ye getirip aklanan bu paraların daha sonra nerelerde kullanıldığı bilinmiyor. 2016 yılındaki düzenlemenin tam da ABD'de Zarrab ve Halk Bankası davası sürerken aceleyle çıkarılması, Sezgin Baran Korkmaz'a dair yargı kararlarının Mali Suçları Araştırma Kurulu (MASAK) raporlarıyla iki ayda değiştirilmesi, el konulan mal varlıkları ve banka hesapları üzerindeki blokajların kaldırılması, yurt dışına çıkış yasaklarının iptal edilmesi, AKP-Erdoğan yönetiminin, kara para aklama mekanizmasının tam göbeğinde durduğunu kanıtıyor.

Devletin sermaye ile olan bu kopmaz bağlarını açıkça ortaya seren bu yasa ile kazanan para babaları olurken, kaybeden ise bir kez daha işçi ve emekçilerdir. Açlık ve yoksulluğa mahkum edilen işçi ve emekçilerin özellikle pandemi dönemi ile beraber artan borç yükleri, işsizlik, geçim sıkıntısı gibi sorunlarına gözlerini kapatanlar, yasadışı yollarla kazanılmış paraları aklamak için tüm olanaklarını seferber etmişlerdir. Alınmayan vergiler, yapılmayan soruşturmalar konu işçi ve emekçilerin borçları olduğunda hatırlanmakta, yaşa takılan emekliler çift dikiş yapmakla suçlanmakta, öğrenim kredisini ödemeyen diplomalı işsizlerin evlerine haciz kararları gitmektedir.

ÇARE ÖRGÜTLÜLÜĞÜ BÜYÜTMekte

AKP döneminde uyuşturucu, silah, insan kaçakçılığı ve kara para aklama merkezi haline getirilen Türkiye'de, AKP iktidarı sözcülüğünü yaptığı sermayenin çıkarlarını kollamak için o koltukta oturduğunu artık saklamamaktadır. Zira koltukta oturabiliyor oluşunu tam da buna borçludur. İşçi ve emekçilerin örgütsüzlüğünden, sınıf bilincinin geriliğinden aldığı cesaret ve baskı-zor mekanizmalarına duyduğu güven ile yoluna devam etmektedir. AKP iktidarının bu yağma ve soygun düzenine karşı yapılması gereken ise örgütlülüğü büyütmektir. Sınıf bilincini kuşanarak safları sıkılaştırmak ve hukuksuzluğun hukukunu işleten bu sistemden hesap sormak için kaybedecek zaman yoktur.

İstanbul Sözleşmesi için kadınlar sokakta!

Kadın düşmanı AKP-MHP iktidarının aldığı karar doğrultusunda Türkiye'nin İstanbul Sözleşmesi'nden resmen çekildiği 1 Temmuz'da ülke çapında eylemler yapıldı. Kadınlar başta olmak üzere kitleler İstanbul Sözleşmesi'nden çekilme kararını tanımadıklarını haykırarak kadın düşmanlığına karşı mücadeleden ve sokaktan vazgeçmeyeceklerini vurguladı. Taksim ve İzmir başta olmak üzere pek çok yerde polisin engelleme girişimine ve saldırılarına rağmen kitleler "İstanbul Sözleşmesi bizim" diye haykırdı, pek çok kentte eylemler ilerleyen günlerde de devam etti.

Tünel önünde sloganlar, ajitasyonlar, şarkılar eşliğinde barikatı zorlayan kadınlar saat 20.00'de yürüyüşe başladı. Tünel'den İstanbul Barosu önüne kadar yürüyen kadınlar burada ikinci kez kurulan barikat önünde sloganlarla beklediler. Kadınlar ikinci kez kurulan barikata yüklenerek "Susmuyoruz, korkmuyoruz, itaat etmiyoruz!" dedi. Polis barikatının bir kısmını aşan kadınların önüne tekrar barikat kuruldu.

Polisin kalkanlarını alan kadınlar elden ele uzatarak "Barikatı aç" diyerek seslenerek konuşmalar gerçekleştirdiler. İstanbul Sözleşmesi'ni Uygula Kampanya Grubu'nun çağrısı ile bir araya gelen kadınlar "Bugün de yarın da İstanbul Sözleşmesi'nden vazgeçmiyoruz. Asla

itaat etmiyoruz" diye haykırdı. Polis barikatlarının önünde yapılan konuşmalarda şunlar ifade edildi:

"Haklarımızı bu sokaklarda kazandık, İstanbul Sözleşmesi'ni de yeniden kazanacağız, uygulatacağız çok iyi biliyoruz. Burada bugün bizim için bitmedi diyoruz, bitmez, bitmeyecek, çünkü bu bir yaşam mücadelesi, bir varoluş mücadelesi! İlan ediyoruz: Tek adamın aldığı bu karar yok hükmünde!"

İstanbul Sözleşmesi'nin 2011'den bu yana resmi sürecine değinerek cezasızlığın katilleri sevindirdiği vurgulandı ve şunlar ifade edildi:

"Evet, birileri bugün haklarımızı elimizden alarak, şiddet faillerini sevindirerek, bizi erkek şiddeti karşısında biraz daha korumasız bırakarak kazandıklarını, bizi sindirebileceklerini, susturabileceklerini, hayatlarımızı rehin alabileceklerini sanabilir. Elmalı'da olduğu gibi çocuk istismarını serbest, gökkuşağını, bizim bu sokaklarda yürümümüzü suç kılacaklarını sanabilir. Şirin Ünal, Zaynal Abakarov, Musa Orhan, Rahmi Akman, Tolga Ağar gibilerinin cezasızlığın verdiği pervasızlıkla hayatı biz kadınlara, çocuklara, LGBTİ+lara sonsuza kadar edebileceğini sanabilir. Çok yanılıyorlar. Çünkü bu karar bizim nezdimizde yok hükmündedir! Buradan bir kez daha ilan ediyoruz: Bizim için bitmedi.

Biz her gün yeniden başlıyoruz, hayatın her alanında, her yerde, her an mücadele ediyoruz. Çok iyi biliyoruz ki biz İstanbul Sözleşmesi'ni uygulatacağız. Yüzyıllardır süren bu mücadele erkek-devlet şiddetine maruz kalmadan; emeğimizle, bedenlerimizle, kimliklerimizle, arzularımızla eşit, özgür, yaşayana kadar da bitmeyecek."

Taksim'de İstanbul Barosu önünde kadınlara polis saldırdı. Saldırıya rağmen dağılmayan kadınlar sloganlarla karşılık verdi. Barikat önünde açıklama yapıldı ve İstanbul Sözleşmesi'nden vazgeçilmeyeceği ifade edildi. Saldırılara rağmen dağılmayan kadınlar Tünel'e doğru yürüdüler. Karaköy'e doğru yürüyüşe geçen kadınların önüne polis tekrar barikat kurmak istedi. Kadınlar barikatı aşarak Karaköy'de bir açıklama yaptılar.

Eylemde sık sık "Kararı geri çek sözleşmeyi uygula", "Kadınları değil, cinsiyeti engelle!", "Susma haykır, eşcinseller vardır!", "Susmuyoruz, korkmuyoruz, itaat etmiyoruz!", "Kadınlar özgür olsa, dünya yerinden oynar", "Kadın, yaşam, özgürlük", "Bu daha başlangıç mücadeleye devam", "Yaşasın kadın dayanışması" sloganları atıldı.

Doğa katliamı ve talan projesi

Kanal İstanbul'a geçit vermeyelim!

Marmara Denizi'ni kaplayan müsilaj, gelinen yerde Ege Denizi ve Karadeniz'i de tehdit ediyor. Türkiye genelinde son yılların en kurak iklimi yaşıyor ve deprem riski hiç olmadığı kadar artmış bulunuyor. Bir tür kırmızı alarm sayılması gereken bu koşullarda bile sermayenin demir yumruğu Erdoğan, doğanın yıkımı ve talanı anlamına gelen "çılgın proje"si Kanal İstanbul sevdasından vazgeçmiyor. Kanal İstanbul için öne sürdükleri elle tutulur hiçbir mantıklı gerekçe yokken, geçtiğimiz haftalarda Ulaştırma ve Altyapı Bakanı Adil Karaismailoğlu, Kanal İstanbul'un müsilajı azaltacağını, bu savına dayanak olarak ise Karadeniz'den akan suyun Marmara suyunun kalitesini arttıracığını öne sürdü. AKP-MHP iktidarının gözünü kâr ve rantın ne denli büyütüğünü, Bakanın yaptığı anti-bilimsel açıklama bir kez daha gösteriyor.

Kanal İstanbul projesine, Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği (TMMOB) öncülüğündeki sivil toplum kuruluşları ve çevre örgütleri başta olmak üzere toplumun büyük bir kesimi karşıdır. Buna rağmen, AKP şefi Erdoğan geçtiğimiz günlerde Kanal İstanbul inşaatının başlatılacağını ilan etti. 26 Haziran'da da Kanal İstanbul inşaatının temel atma töreni yapıldığı öne sürüldü. Fakat daha sonra bunun, Kanal İstanbul inşaatının değil, "çılgın projenin" geçiş noktasında bulunan Sazlıdere Köprüsü'nün temel atma töreni olduğu öğrenildi.

Söz konusu törende konuşma yapan Erdoğan, bugüne kadar yaptıkları "icraatlarla" bol bol övündükten sonra, "Boğaz'dan 1930'lu yıllarda yılda ortalama 3 bin gemi geçiş yapıyordu. Günümüzde bu rakam 45 bine ulaştı." bilgisini verdi. Boğaz'da hem kuzey-güney hem de doğu-batı istikametinde her sınıf ve kapasiteden çok yoğun bir gemi trafiği yaşandığını da söyleyen Erdoğan, Kanal İstanbul'a "İstanbul'un geleceğini kurtarma projesi olarak baktıklarını" belirtti. Yapılan projeksiyonların 2050 yılında Boğaz'dan geçecek gemi sayısının 78 bini bulacağını gösterdiğini de söyleyen Erdoğan, Kanal İstanbul için, "Boğaz'ın tarihi ve kültürel dokusunu güvenlik altına almak için de bu projeye ihtiyaç vardır" ifadelerini kullandı. Devamında ise Kanal İstanbul'un yaklaşık 15 milyar dolarlık bir maliyetle 6 yıl içinde tamamlanmasının

hedeflendiğini dile getirdi. "Çılgın proje" ile övünen Erdoğan projeye karşı çıkanlara da unutmamaları sözlerine şu küstahça cümleyi de ekledi: "Bize sorulmadı diyenlere sesleniyorum. Unutmayın, kime sorulması gerekiyorsa onlara sorulmuş ve yola öyle çıkmıştır."

Ulaştırma ve Altyapı Bakanı Adil Karaismailoğlu da şefi Erdoğan'dan aşağı kalmadı. Yaptığı konuşmada, simülasyonlara göre, Kanal İstanbul'un seyir güvenliği açısından İstanbul Boğazı'ndan 13 kat daha "güvenli" olacağını iddia etti.

2011 yılından bu yana AKP şefi Erdoğan'ın "en büyük hayalim" dediği Kanal İstanbul projesi, 10 yıldır hala da tartışma konusudur. Adeta doğa katliamı anlamına gelen bu projeye dair hazırlanan ÇED raporuna göre, proje alanının yüzde 52'si tarım alanıdır. İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin Kanal İstanbul Çalıştay raporuna göre ise kanalın geçeceği alanda toplam 200 bin ağacın kesileceği, 136 milyon metrekarelik tarım, 13 milyon metrekarelik de mera alanının yok olacağı belirtilmiştir. Aynı zamanda Sazlıdere Barajı'nın İstanbul'un en önemli su kaynaklarından biri olduğu, bu proje ile birlikte İstanbul'un önemli su kaynaklarından birini yitireceği de belirtilmektedir.

Doğada geri dönüşü olmayan tahribatlara yol açacak olan bu "çılgın projenin" iktidardakiler tarafından ısrarla yapılmak istenmesinin nedenleri ise çok açıktır. Daha şimdiden Kanal İstanbul'un yapılacağı bölgenin çevresinin başta Katar ve Çin'den olmak üzere birçok yabancı ve yerli kapitaliste satılarak elde edilen ve edilecek yüksek kârlar iktidarın iştahını kabartıyor. Diğer yandan Kanal

İstanbul projesi, yakın zamanda 103 amiralin yayınladığı bildiri ile de gündeme gelen ve Türkiye'nin Boğazlar üzerindeki egemenliğini düzenleyen 1936 tarihli Montrö Sözleşmesi'yle ilgili boyutlar içeriyor. Kanal İstanbul, Montrö Sözleşmesi nedeniyle Karadeniz sularında savaş gemilerini rahat hareket ettiremeyen emperyalist ülke ABD'nin yolunu açacak bir projedir aynı zamanda.

Rant ve kâr uğruna hayata geçirilmek istenen projenin, doğada ve başta insan olmak üzere canlıların yaşamında yaratacağı yıkım oldukça ciddi boyuttadır. Kanal İstanbul'un yapılmak istendiği bölgenin, İstanbul'un en çürük, en zayıf zemini olduğu, birçok bilim insanı tarafından da çok kez vurgulanmıştır. İTÜ Jeoloji Mühendisliği bölümünden emekli ve Bilim Akademisi kurucu üyesi Prof. Dr. Naci Görür, olası bir deprem ile oluşacak felakete dair yaptığı bir konuşmada şunları ifade etmişti:

"Marmara'nın altındaki fay kırılırsa en az 7.2 deprem üreteceğini düşünüyoruz. Bu depremi ilan ettik, bekliyoruz. Fay kırıldığında kanal 9 şiddetinde etkilenecektir. Kanal özellikle, Küçükçekmece-Marmara arasındaki en zayıf halkaya yapılıyor. Bu kesim depremden en şiddetli şekilde etkilenecek. Kanalın altında canlı fay yok deniliyor. Bu söylemi de olumlu anlamda kullanıyorlar. Ama gerçekten Marmara kısmında canlı fay yok mu? Araştırma gemileri ile yaptığımız çalışmalar sırasında Küçükçekmece'nin açıklarında kıta sahanlığında ana faya gelen fayların olduğunu tespit ettik. Bazıları canlı ve bunlar çok sığ da değil. En az 2-2,5 km derinliğinde. Bu bize neyi gösteriyor? Kanalın Marmara'ya bağlandığı

yerin kıta sahanlığı parça parça faylarla kesilmiş durumda."

Yaratacağı sonuçlarla canlı ve doğa yaşamını büyük bir yıkıma sürükleyecek olan Kanal İstanbul projesi, dinci-faşist iktidarın ülkeyi yağmalama konusundaki pervasızlığının en büyük örneğini oluşturmaktadır. Projeden övünçle bahsedip duran iktidar temsilcilerinin 10 senedir bu projeyi hayata geçirememelerinin gerisinde ise toplumda birikmiş ve patlamaya hazır öfke yatmaktadır. Ekonomik krizin pandemiyle birlikte ağırlaşan faturalarının işçi ve emekçilere kesilmesi, İstanbul Sözleşmesi'nin feshedilmesi ve kadına yönelik şiddetin mütemediyen artması, Kürt halkına ve kazanımlarına yönelik saldırganlığın tırmandırılması, gençliğe zifiri bir geleceksizliğin dayatılması, doğanın rant uğruna yağma ve talan edilmesi vb. her sorun bu öfkeyi sürekli beslemektedir. Gerici iktidar, şu ya da bu nedenle çakan kıvılcımların bu birikimi kitlesel bir patlamaya dönüştürmesinden ölesiyeye korkmaktadır.

İktidar temsilcilerinin bir nebze kitlesel olan her eylem karşısında döne döne "Haziran Direnişi"ne kin kusmaları boşuna değildir. Yıllardır Haziran Direnişi'nin hazımsızlığını çeken AKP-MHP iktidarı, yeni bir hareketliliğin korkusu içinde kıvrılmaktadır. AKP-MHP faşizminin korkusunu büyütebilmek, doğanın ranta açılarak talan edilmesini engelledebilmek, ancak işçi ve emekçiler başta olmak üzere toplumsal mücadele dinamiklerinin birlikte hareket edebilmesi ve örgütlü mücadelesiyle mümkündür. Yaşam alanlarına göz diken bir avuç asalağın saltanatını yıkabilmenin yolu da buradan geçmektedir.

Yarattıkları enkazı devrimle temizleyeceğiz!

Eğitim sisteminde on dokuz yıldır büyük tahribatlar yaratan AKP iktidarı, gelinen yerde eğitimi tamamen nitelsiz hale getirmiştir. Son dönemde eğitimde yaşanan çürümenin koronavirüs ile birlikte daha da ayyuka çıkması tesadüf değildir. Eğitim tamamen sermayenin ihtiyaçları ve AKP'nin "dindar ve kindar" bir nesil yaratma hedefi doğrultusunda işleyen bir araç haline getirildi. Pandemi sürecinde yaşananlar, özellikle AKP döneminde eğitim alanında hayata geçirilen dinci-gerici, nitelsiz, eşitsiz ve ticari uygulamaların bir birikimi sonucu ortaya çıkan sonuçlardı.

SON 20 YILA GENEL BİR BAKIŞ

Eğitimde yaşanan yıkımı daha iyi anlamak açısından, en genel hatlarıyla yaşananlara göz atmak gerekmektedir. AKP işbaşına geldiği günden bugüne, eğitimi köklü bir şekilde değiştirme gayretinde oldu. 4+4+4 uygulaması bu saldırıların en temel ayağını oluşturuyordu. Zorunlu eğitim süresi düşürülürken, çocukların okul yerine sanayilere itilmesinin önü açıldı. Anadolu ve fen gibi liselerin içi tamamen boşaltılırken, öğrenciler ya pıtrak gibi çoğalan imam hatip lise ve ortaokullarına ya da mesleki eğitim odaklı okullara yönlendirildi.

Sadece 2019 yılı içerisinde 798 yeni imam hatip okulu açıldı, dini eğitim alan öğrenci sayısı 1,3 milyona ulaştı. Eğitim bütçesinde aslan payı her sene imam hatiplere ayrıldı. 2020-2022 yılları Milli Eğitim Bakanlığı bütçesinden 30 milyar TL'nin Din Öğretimi Genel Müdürlüğü'ne aktarılması planlandı. Tüm bunlara rağmen sınavlarda barajı geçemeyen, 8. sınıf öğrencisi olup dört işlem sorularını çözemediği ya da atasözleri ve deyimlerin ne anlama geldiğini yorumlayamadığı ortaya çıkan öğrencilerin verilerinin büyük bir kısmı ise imam hatip okullarını işaret ediyor. Tüm bunların yanı sıra imam hatipe dönüştürülemeden okullarda çoğu kütüphane kapatılarak mescit haline getirildi. İmam hatiplere yönlendiremedikleri öğrencilere de seçmeli ders adı altında dini içerikli dersleri zorunlu tutarak, gericiliği dayattılar. MEB her eğitim yılı başında Ensar ve TÜGVA gibi gericici vakıf ve cemaatler ile çeşitli protokoller imzaladı. Hatta gelinen aşamada eğitim neredeyse bu vakıflara devredilmiş bir

hale geldi. Şu an yaz okulu programları TÜGVA başta olmak üzere çeşitli gericici kuruluşlara havale edilmiş bulunuyor. Bu vakıflar okullarda "Kutlu doğum haftası" vb. adı altında gericici sunum ve söyleşiler gerçekleştiriyor, stantlar açıyor ve okulları gericici afişlerle donatıyorlar.

Bu "dönüşüm" esnasında tabii ki üniversiteler de unutulmadı. İlahiyat fakülteleri çoğaltılıp İslami Bilimler adı ile üniversiteler açıldı. Kampüslerde cami-mescit projeleri hız kazandı. Özellikle 2016 senesinde Kanun Hükmünde Kararnameler yoluyla binlerce ilercidevrimci akademisyen ve üniversite çalışanı mesleklerinden ihraç edildi. Siyaset yasağı adı altında yine ilercici ve devrimci öğrencilere yönelik sayısız uzaklaştırma, soruşturma ve okuldan atma saldırısı hayata geçirilirken, dinci faşist çetelerin önü açıldı.

2008 yılında sermaye devletinin şefi Erdoğan'ın "Her ile bir üniversite kuracağız" sözlerinin ardından, bugün gelinen nokta tamamen nitelsiz, büyük birçoğu "gecekondu üniversitesi" olarak anılan üniversiteler furyası başladı. Taşralarda kurulan üniversiteler ya öğrencisiz ya da öğretim üyesinden yoksun, işlevsiz beton yığınlarına dönüştü. Buralarda bölümler açıldı, bölümler kapatıldı eğitim alanı adeta oyuncak haline getirildi. Şimdiye kadar 979 yükseköğretim programının kapatıldığı biliniyor. Her sene üniversite tercih dönemlerinde boş kalan bölümlere dair haberler görüyoruz.

Şimdi de bu bölümlerde görev yapan öğretim üyelerinin mağdur edildiği ortaya çıktı. Öğretim üyeleri, üniversite yönetimi tarafından ya kendi bölümleriyle hiç ilgileri olmayan bölümlere gönderiliyor ya da başka fakülterle, meslek yüksekokullarına... Munzur Üniversitesi'nin sitesinde bulunan bilgilere göre pasif durumda olan bölümlerde görevli olan öğretim üyelerinin önemli bir kısmı meslek yüksekokullarında görevlendirilmiş durumda. Bölümleri kapatılan öğretim görevlilerinin bir kısmının ise başka üniversitelerde kendi bölümlerine gitmelerine de YÖK tarafından izin verilmiyor. Ayrıca taşra üniversiteleri sermaye devletinin "makbul" memurlarıyla dolduruluyor.

Öte yandan tepeden atama kayyım rektör saldırıları hız kazandı. Üniversite rektörlüklerinin tamamı tek adamın keyfince atadığı kişilere bırakıldı. Kısacası AKP-MHP militanlarına/yandaşlarına bol keseden akademisyen, rektör ve dekan olma fırsatı sunuldu. Hatta üniversiteler adeta aile şirketleri haline getirildi. Bu sayede sermaye devletinin gençliğe empoze etmeye çalıştığı her türlü gericiliğin önü pervasızca açıldı. Mücadele tarihi açısından büyük bir mirası olan köklü üniversiteleri teslim alma çabaları ise bugün türlü saldırılar ile devam ediyor.

BU PİSLİĞİ DEVRİM TEMİZLER!

İşte tüm bu kepezelikler, tüm bu yarattıkları enkaz, AKP-MHP iktidarının eğitim

politikasının özü ve özeti durumundadır. AKP iktidarı döneminde eğitime yönelik icraatları açısından yukarıda yazılanlar aslında fazlasıyla eksiktir. Bu köklü değişimler için hayata geçirilen daha nice icraatlar bulunmaktadır ki yazmakla bitmez. Örneğin, eğitimde "dinci-gerici" dönüşümler bir yana, eğitimi ticarileştirme ve sermayenin ucuz ve nitelikli icraatların haddi hesabı yok. AKP iktidarının eğitim politikasının özü, eğitim kurumlarını ve her kademedeki öğrenciyi teslim almaya, itaatkar, kadercici, "dindar ve kindar" bir nesil haline getirmeye yöneliktir.

Gelinen noktada her ilde bir üniversite, hatta birçoğunda daha fazlası mevcuttur. 2001 yılında 74 olan üniversite sayısı bugün 204'e ulaşmıştır. 2001'de 1,5 milyon olan üniversite öğrencisi sayısı ise 8 milyonu bulmuştur. Haliyle bu tablonun bir diğer boyutunu diplomalı işsizler gerçekliği oluşturmaktadır. Kısacası bu düzen gençliğe koyu bir geleceksizlikten ve işsizlikten başka hiçbir şey vadedememektedir. Sermaye düzeninin ve mevcut iktidarının yarattığı bu enkaz tarihin çöplüğüne göndermek ise işçilerin, emekçilerin, gençliğin elindedir. Bu enkazı temizleyecek olan ne yeni eğitim politikalarıdır ne de düzen temsilcilerinin değişmesidir. Bu pisliliği ancak devrim temizleyebilir!

Sinbo direnişçisinden zincirleme eylemi

Polis saldırısına ve işkenceye rağmen direniş sürüyor

5 ayı aşkındır Sinbo fabrikası önünde Kod 29'un kaldırılması talebiyle direnen TOMİS üyesi Dilbent Türker, 30 Haziran'da Unkapanı'nda bulunan Sosyal Sigortalar Kurumu kapısında zincirleme eylemi yaptı.

Eylemde, TOMİS temsilcisi ve Türker tarafından yapılan konuşmalarda "Sendikal haklarımızı kullandık, uluslararası sözleşmelerde, yasalarda var olan haklarımızı kullandık. Kod 29'dan işten atıldık" denilerek Kod 29'un kaldırılması talep edildi.

"Yaptığımız başvurulara rağmen se-simiz kısılmaya çalışıldı. Sosyal Güvenlik Kurumu bu hukuksuzluktan sorumludur" diyen TOMİS temsilcisi ve Dilbent Türker polis saldırısıyla gözaltına alınarak Balat Karakolu'na götürüldü.

"MÜCADELEMİZİ İLERİYE TAŞIYACAĞIZ"

Sinbo direnişçisi Dilbent Türker ve TOMİS temsilcisi Onur Eyidoğan "2911'e muhalefet" gerekçesi ile bir gün gözaltında tutuldu. Çağlayan'da bulunan İstanbul Adliyesi'nde savcılığa ifade verdikten sonra serbest bırakılan direnişçiler adliye önünde açıklama yaptı. TOMİS temsilcisi Onur Eyidoğan, haksızlığa karşı mücadelelerinin meşru olduğunun altını çizerek şöyle konuştu:

"Kod 29'a karşı başlattığımız direnişimizin 158. günündeyiz. Tüm başvurularımıza, şikayetlerimize, dilekçelerimize hiçbir işlem başlatmayan SGK, Çalışma Bakanlığı, iş müfettişlerinin mücadelemize sessiz kalmalarından kaynaklı direnişimizin 157. gününde Unkapanı SGK Müdürlüğü önünde zincirleme eylemi

yapmıştık. Üyemiz Dilbent Türker ile birlikte gözaltına alındık. Buradan tekrarlıyoruz. Kod 29 kaldırılacak ve Sinbo üyemiz Dilbent Türker işe geri alınacak. Sendikal faaliyetimizin engellenme çabasına sessiz kalmayacağız. Mücadelemizi her gün büyüterek ileri taşıyacağız."

KARAKOLDA ÇIPLAK ARAMA İŞKENCESİ

Eyidoğan'ın ardından ÇHD avukatlarından Av. Seher Eriş direnişçilerin gözaltında uğradığı işkenceyi anlatarak şunları ifade etti: "Son zamanlarda sıklıkla karşılaşılan 'çıplak arama dayatması' ile Balat Polis Merkezi'nde bir daha karşılaştık. İşçinin iç çamaşırı polis tarafından zorla çıkarılarak çıplak aramaya maruz bırakıldı. Çıplak arama işkencesidir, suçtur. Çağdaş Hukukçular Derneği olarak çıplak arama dayatmasına karşı, işkenceye karşı, kod 29'a karşı patronları savunanlara karşı işçilerin yanında olacağız. Çıplak arama konusunda da suç duyurusunda bulunacağız, işçileri hiçbir zaman yalnız bırakmayacağız."

"BU İNSANLIK SUÇUNA KARŞI DAYANIŞMAYA"

Karakolda maruz kaldıkları işkence üzerine TOMİS üyesi ve Sinbo Direnişçisi Dilbent Türker açıklama yaptı. Türker açıklamada şunları ifade etti:

"Sinbo fabrikasında haksız, hukuksuz uygulamalara ve Kod 29'a karşı vermiş olduğumuz mücadelemizin 157. gününde SGK önündeydik. SGK ve Çalışma Bakanlığı Kod 29'a karşı hiçbir şekilde adım atmadı. Pandemi sürecinde 200 bine yakın işçi-emekçi ahlaksızlık bahanesiyle işten atılmış oldu. Ne bir soruşturma ne de bir araştırma hiçbir şekilde yapılmadı. Bizler de SGK önünde bunu teşhir ettik ve haykırdık. Mücadelemize devam edeceğimizi de vurguladık.

Daha sonra gözaltı saldırısına maruz kaldık. Balat Karakolu'na götürüldük. Burada da anayasal hakkımız olan susma hakkımızı kullandığımız için bir gece keyfi olarak karakolda tutulduk.

Daha sonrasında insanlığın kanayan yarası olan çıplak arama işkencesine maruz kaldık. Bizler bunun insanlık suçu ol-

duğunu söylediğimizde 'hayır bu insanlık suçu değil, biz her zaman bunu yapıyoruz' diyerek bu insanlık suçunu kendilerine ne kadar meşrulaştırdıklarını da göstermiş olduklar.

Savcılığa ifademizin ardından serbest bırakıldık. Yarın da 159. günümüzde çadırımızda olacağız.

Buradan kamuoyuna çağrımız: Hem bu insanlık suçuna karşı bizimle birlikte dayanışmaya hem de direnişimizi sahiplenmeye, büyütme davet ediyoruz. Bizler mücadelemize devam edeceğiz. Sinbo fabrikası önünde, başka yerlerde de mücadelemizi sürdüreceğiz!"

DİRENİŞ SÜRÜYOR!

Her türlü baskı, zorbalık ve saldırıya karşı direnişi sürdüren Türker, 2 Temmuz Cuma günü de direnişine devam etti. TOMİS temsilcisi ile birlikte Cuma namazından dönen Sinbo işçilerine seslenildi.

Yapılan konuşmalarda hafta boyunca yapılan işçi ziyaretlerine, zincirleme eylemlere ve Sinbo fabrikası içinde TOMİS üyeleri tarafından dağıtılan bildiriye değinildi. Sinbo sermayedarlarının işçilere dönük saldırılarına dikkat çekilerek şunlar söylendi:

"Son dönem Sinbo'da yaşanan saldırılar yıllık izin, gece mesaisi ve keyfi tutanaklar... Sinbo işçisi örgütlü olduğu zaman bu saldırıları hayata geçiremezler. Sinbo yönetimi yıllık izin gibi yasal bir hakkın kullanımını bile engelliyor. Yaptıkları yasaya aykırıdır."

Konuşmaların devamında Sinbo işçilerine yasal hakları hatırlatılarak hakların kullanılabilmesi için TOMİS'e üye olma ve örgütlenme çağrısı yapıldı.

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL

İnşaat sektöründe yaşanan iş kazaları üzerine

İbrahim Sadri Taşdemir, Aksaray'da çalışan bir inşaat işçisiydi. 9 Haziran'da çatı yapımında çalışıyordu. Ağzı kısmına testere takılı spiral motorla çatı kısmındaki fazlalıkları kesiyordu. Elini testereye kaptırdı. Sol eli bilekten kopacak denli kesildi.

Kazanın ardından Selçuk Üniversitesi ortopedi ve travmatoloji hastanesinde tedavi altına alındı. Çalıştığı taşeron firmanın işçi kardeşimizi kayıt dışı çalıştırdığı ortaya çıktı. Taşeronlar ancak iş kazasının ardından işçinin sigortasını yaptılar. İşçiyi işe yeni başlamış gibi gösterdiler.

İbrahim Sadri Taşdemir'in başına gelenler ne ilktir ve sömürü düzeni sürdürdüğüne ne de son olacaktır. Kapitalizmin egemen olduğu ülkemizde işçi sağlığı ve güvenliği için önlemler almayı gereksiz masraf saymak inşaat sektörünün en büyük tekellerinden en küçük taşerona kadar tüm patronların ortak tutumudur.

Kapitalistler için çarkların döndüğü Türkiye'de işçi hayatı hiçe sayılmaktadır. Bu nedenle binlerce işçi iş cinayetlerinin kurbanı olmaktadır. Türkiye'nin, ölümlü iş cinayetleri sıralamasında Avrupa kıtasındaki birinciliği sürmektedir. Türkiye'de yaşanan ölümlü iş cinayetlerinde inşaat sektörü öne çıkmaktadır. İşçi güvenliği ve sağlığına ilişkin sorunlar inşaat sektöründe artarak sürmektedir. Dahası kayıt dışı ve sigortasız işçi çalıştırma en fazla inşaat sektöründe yaşanmaktadır.

İnşaat sektöründe çalışan işçilerin iş esnasında yaşadığı kazalar devasa oran-

da artmıştır. Üçüncü Havalimanı yapımı sırasında hayatını kaybeden, sakat kalan işçi haberleri sendikamız tarafından da İSİG Meclisi tarafından da birçok açıklama ve habere konu edilmiştir.

Türkiye'de genelde iş kazaları, özelde inşaat sektöründeki kazaların birincil nedeni olarak, kapitalistlerin kâr hirsının sonucu olan işçi sağlığı ve güvenliğinin hiçe sayılması karşımıza çıkmaktadır. İnşaat sektöründe patronlar, taşeronlar, proje yöneticileri, şantiye şefleri, saha mühendisleri vb. sorumluların kolektif duyarsızlığı artan iş cinayetlerinde ve yaralanmalarda önemli rol oynamaktadır.

İnşaat sektöründe ölümlü sonuçlanan kazalar arasında insan düşmesi tipindeki kazaların payı yaklaşık yüzde 43'tür. Ayrıca elektrik çarpması, malzeme düşmesi, yapı makinası kazaları, yapı kısmının çökmesi, şantiye içi trafik kazaları ve kazı kenarının göçmesi vb. kazalar da inşaatlarda sıkça yaşanmaktadır. İnşaatlarda ölümlü sonuçlanan ikinci önemli iş cinayetlerinin nedeni elektrik çarpmasıdır.

Şantiye içi trafik kazaları olarak tanımlanan gruptaki trafik kazalarında da inşaat işçileri hayatını kaybetmektedir. Zira şantiyelerde trafik yollarının düzenlenmesi yapılmamaktadır. Bu nedenle şantiye sahası içinde araç devrilmesi, araçların işçilere çarpması, işçileri ezmesi vb. ölümlü sonuçlanan iş cinayetleri artarak sürmekte, buna rağmen yollar araçların manevra alanına göre düzen-

lenmemektedir.

Toplam kaza sayısı bakımından %11,5 oranıyla ikinci sırada yer alan ve kısaca uzuv kaptırma olarak tanımlanan kazalar, testerele, tezgahlara, hareketli makine elemanlarına el, parmak, ayak kaptırma tipindeki kazalardır. Yüzlerce işçinin organ kaybına, ölümüne yol açanlar, tam da her aşamada işçi maliyetini düşürmek için uğraşan inşaat patronlarıdır.

İşçi cinayetleri kader değildir. İşçi cinayetlerini önlemek mümkündür. Bunun için öncelikle işçi sağlığı ve iş güvenliği alanını bir bütün olarak sermayeye ve taşerona açan 6331 sayılı yasa tümüyle değişmelidir. Yasal düzenleme sürecine emek ve meslek örgütleri dahil edilmeli, denetim aşaması piyasaya devredilmemelidir. Taşeron ve tüm güvencesiz çalışma biçimleri yasaklanmalıdır. Sendikalaşma önündeki engeller kaldırılmalı, örgütlenmeye yönelik baskılara son verilmelidir.

İşçi sağlığı ve taşeron çalışmaya karşı mücadele yürütmek sendikamız DİSK/Dev Yapı-İş'in varoluş nedenlerinden biridir. Aynı zamanda genelde emeğin korunması mücadelesinin, özelde iş cinayetlerine karşı mücadelenin sürükleyicisi olan işçi birliklerinin siyasal özneleri de iş cinayetlerine karşı mücadeleyi ortaklaştırmak için özel bir çaba içinde olmalıdır.

HAYDAR BARAN

DİSK/DEV YAPI-İŞ KAYSERİ BÖLGE TEMSİLCİSİ

Hendek Katliamı: Bir yıl geçti...

Geçtiğimiz yıl 3 Temmuz'da Sakarya Hendek'te bulunan Büyük Coşkunlar Havai Fişek fabrikasında gerçekleşen patlamada yakınlarını kaybeden aileler fabrika önünde eylem yaptı. Aileler katliamın yaşandığı Hendek'e bağlı Orman Köy'deki fabrikanın önüne yürüyüş gerçekleştirdi.

Katliamda hayatını kaybeden Halis Yılmaz'ın kardeşi Mervener Yılmaz fabrikasının önünde yaptığı konuşmada "Bu mücadele sadece ailelerimizin mücadelesi değil, geçmişte iş cinayetinde hayatını kaybeden gelecekte kaybedebilecek işçilerin adalet mücadelesidir" dedi.

Eylemde söz alan ÇHD İstanbul Şubesi'nden Av. Seher Eriş, bir yıl önce gerçekleşen katliamda sermayenin kâr hırsı yüzünden 7 işçinin hayatını kaybettiği, onlarca işçinin yaralandığını hatırlattı. Dava sürecine değinecek "nasıl bir tiyatro oynandığını her duruşmadan sonra anlatıyoruz" diyen Av. Eriş işçilerin ölüme terk edildiğine şöyle dikkat çekti: "Kendisini Türkiye'nin en büyük patlayıcı madde üretim tesisi olarak tarif eden bu işyerinde işçiler, zorunlu güvenlik tedbirleri uygulanmadan üretim baskısı altında çalıştırıldı. Patronun patlama göz göre göre gelirken işçiler için önlem almak yerine usulsüz üretim ve üretim baskısını artırmayı tercih ettiğini biliyoruz. İşçilerin bir süredir patlama riskine ilişkin kaygılarını yönetime ilettiliklerini ve bu rağmen önlem alınmadığını biliyoruz."

"Yasaya aykırı üretim ve denetimsizlik bu patlamanın sebebidir" diyen Eriş katliamların hesabını sorma çağrısıyla işçilerin mücadelesinin önemini vurguladı.

Sosyal Haklar Derneği'nin avukatlarından Av. Can Atalay söz alarak şunları ifade etti: "Göz göre göre bir katliam yaşandı. Hiçbir işin doğasında ölüm yoktur, risk vardır, tehdit vardır, önlem vardır. Coşkunlar ve Türkiye'nin pek çok işyerinde işçi canı neredeyse önemsiz bir ayrıntı. 2009, 2010, 2013, 2014'te patlayan ama hiçbir hukuki sonucu olmadığı için üretime aynı şekilde devam ettiler ve 7 işçi göz göre göre katledildi. Davamız kimse ekmeğini kazanırken öldürülmesin diyerdir."

Konuşmaların ardından aileler hayatını kaybeden 7 işçinin anısına patlamanın yaşandığı fabrikanın içine karanfil attı.

Devlet, devletin biçim

Lenin'in 1919 Temmuz'unda Sverdlovsk Üniversitesi'nde verdiği ünlü konferansın metnini bazı kısaltmalarla sunuyoruz. Orijinal başlığı "**Devlet Üzerine**" olan metni burada içeriğine uygun düşen farklı bir başlıkla sunmayı tercih ettik...

(...)

Devlet sorununa ilişkin olarak, Engels'in **Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni** kitabını okuyup inceleyeceğinizi umarım. İçinde rastgele yazılmış tek bir cümle bulunmayan bu kitap, çağdaş sosyalizmin temel yapıtlarından biridir; oradaki her cümleye güvenebilirsiniz, her cümlenin dev ölçekte tarihsel ve siyasal verilere dayanarak yazıldığına güvenebilirsiniz. Kitabın bütün bölümlerinin aynı açıklık ve anlaşılabilirlikte olmadığına kuşku yok; bazı bölümler, belli ölçüde tarih, ekonomi bilgisine sahip olmayı gerektiriyor. Ama bir kez daha yineleyelim: Kitabı okuduğunuzda hemen anlamazsanız bu sizi telaşlandırmayın. Hemen herkesin başına gelen bir durumdur bu. Ama ilgi duyduğunuz bir anda ona yeniden döndüğünüzde, hepsini değilse bile önemlice bir bölümünü anladığınızı göreceksiniz. Burada bu kitabı anlamamın nedeni, ele aldığınız konuya ilişkin doğru bir yaklaşım sergilemesidir. Devletin nasıl doğduğunun tarihsel açıklamasıyla başlar, Engelsin kitabı.

Bu soruna, örneğin kapitalizmin ortaya çıkışı, insanın insan tarafından sömürülmesi, sosyalizmin ortaya çıkışı ve onu hangi koşulların ortaya çıkardığı türünden öteki bütün sorunlara olduğu gibi, ancak sorunun bütününün gelişim tarihini inceleyerek doğru ve güvenilir biçimde yaklaşabiliriz. Bu soruna ilişkin olarak her şeyden önce devletin her zaman var olmadığı noktasını gözden kaçırmamamız gerekiyor. Devletin olmadığı zamanlar vardı. Toplum nerede, ne zaman sınıflara bölündü, sömürenlerle sömürülenler nerede, ne zaman ortaya çıktıysa, devlet de orada ve o zaman ortaya çıktı.

İnsanın insan tarafından sömürülmesinin ilk biçimi, toplumun köle sahipleri ve köleler olarak sınıflara ayrılmasının ilk biçimi ortaya çıkana dek ataeril aile -ya da zaman zaman adlandırıldığı biçimiyle klan ailesi (klan: soy, kabile, soya dayalı topluluk) vardı. Bu ilkel zamanların izleri, pek çok ilkel halkın yaşamında bugün

de belirgin biçimde varlığını sürdürmektedir. İlkel kültürler üzerine hangi yapıtı elinize alırsanız alın, toplumun henüz köle sahipleri ve köleler diye bölünmediği, şu ya da bu ölçüde ilkel komünizme benzeyen bir döneme ilişkin betimlemelere, tanıklıklara, anılara rastlayacaksınız. O zamanlar devlet, yani sistematik baskı uygulama ve bu yolla insanlara diz çöktürme aygıtı yoktu. Devlet, işte bu özel baskı aygıtının adıdır.

(...)

Dinsel öğretiler denilen şeylerden, kurnazlıklardan, felsefi kurgulardan ve burjuva bilginlerince kurgulanan değişik düşüncelerden uzaklaşır ve sorunun özüne yönelirsek, devletin toplumdan ayrılmış bir yönetim aygıtından başka bir şey olmadığını görürüz. Nerede yönetmekten başka işleri olmayan böyle bir özel insan grubu ortaya çıkar ve bunlar yönetmek için, hapisaneler, özel silahlı müfrezeler, askerî birlikler vb. yoluyla güç kullanarak, iradelerini kırıp insanları dize getirmek için özel bir baskı aygıtına gereksinim duyarlarsa, orada devlet or-

taya çıkmış demektir.

Ama devletin olmadığı, toplumun ve onu bir arada tutan genel bağın devamlılığının, disiplinin ve çalışma düzeninin; gelenek ve göreneklerin gücüyle, otoriteyle ya da klanın yaşlılarının ya da -o dönemlerde yalnızca erkeklere eşit olmakla kalmayıp çoğu kez daha da yüksek bir konuma sahip olan- kadınların saygın konumlarıyla sağlandığı ve yönetmekte uzmanlaşmış özel bir insan grubunun olmadığı bir dönem vardı. Tarih bize gösteriyor ki, insanları baskı altına almanın özel bir aygıtı olarak devlet, toplumun sınıflara bölündüğü, bir grup insanın ötekilerin emeğine sürekli el koyduğu, bir grup insanın ötekileri sömürdüğü yerde ve zamanda ortaya çıkmıştır.

(...)

Devlet, bir sınıfın başka sınıflara hükmetme aygıtıdır. Toplumda sınıfların henüz olmadığı, insanların büyük bir eşitliğin ilkel koşullarında çalıştıkları, emeğin üretkenliğinin en düşük olduğu koşullarda çalıştıkları, ilkel insanın en kaba, en ilkel bir var oluş için gerekli araçları güç-

lülle elde edebildiği kölelik öncesi dönemde, toplumun geri kalanını yöneten ve egemenliği altında tutan özel bir insan grubu ortaya çıkmamıştı; çıkamazdı da. Toplumun sınıflara bölünmesinin ilk biçimi olarak köleci toplum yapısı ortaya çıktığında, ancak bu durumda ve en kaba biçimiyle tarımsal emeğe yoğunlaşmış belli bir sınıf, küçücük de olsa belli bir üretim fazlası ortaya çıkarabildiğinde ve bu küçücük üretim fazlası kölenin en kötü koşullarda varlığını sürdürmesi için mutlak bir şekilde zorunlu olmayıp da köle sahibinin eline geçtiğinde ve böylelikle köle sahipleri sınıfının durumu güçlendiğinde bu durumunun güvence altına alınabilmesi için devletin ortaya çıkması zorunluymuştu.

Çıktı da: Köleleri yönetme güç ve imkânlarını köle sahiplerinin ellerine bırakan, köleci devlet aygıtıydı bu. Toplum da, devlet de o sıralar bugünkü boyutlarından çok daha küçüktüler ve bugünle karşılaştırılmayacak ölçüde cılız iletişim araçlarına sahiptiler; bugünkü iletişim araçlarıyla o dönemdekiler ara-

nleri ve cumhuriyet...

V. İ. Lenin

sında büyük fark vardı. Dağlar, ırmaklar, denizler şimdi olduklarından çok daha büyük, aşılmaz engellerdi; bu yüzden de devlet çok dar coğrafi sınırlar içinde ortaya çıktı. Göreli olarak dar sınırlar içinde, sınırlı bir eylemliliği olan, teknik açıdan zayıf bir devlet aygıtıydı bu; ama yine de baskıyla köleleri köle olarak tutan, toplumun bir kesimini ezen, insanlara zulmeden bir aygıt vardı. Toplumun daha büyük kesimini öteki küçük kesim için sistemli olarak çalışmak zorunda bırakmak, ancak sürekli bir baskı aygıtıyla mümkündür. Sınıflar yokken, böyle bir aygıt da yoktu. Toplumun sınıflara bölünmesi ve bu bölünmenin büyüyüp köleşmesiyle birlikte her yerde özel bir de kurum ortaya çıktı: devlet. Devletin biçimleri inanılmaz bir çeşitlilik gösteriyordu. Daha köleci dönemde, eski Yunan ve Roma gibi zamanın en ilerici, en kültürlü, en uygar ülkelerinde, tümüyle köleliğe dayanan değişik devlet biçimleri karşımıza çıkıyor. Daha o zamanlardan monarşiyle cumhuriyet, aristokraziyle demokrasi arasında farklar ortaya çıkmaya başlamıştı. Monarşi tek kişinin iktidarı; cumhuriyet, iktidarın seçilmişlerin elinde olması; aristokrazi göreli olarak küçük bir azınlığın iktidarı; demokrasi, halk iktidarı demektir (demokrasi sözcüğü, Grekçede halk iktidarı anlamındadır). Tüm bu farklılaşmalar kölelik döneminde ortaya çıktı. Yine de, aralarındaki bütün farklara karşın, köleci zamanların devleti, ister monarşi olsun ister cumhuriyet, ister aristokratik ister demokratik devlet olsun, köleci bir devletti.

Bütün antik çağ tarihi derslerinde, birer devlet yapısı olarak monarşiyle cumhuriyet arasındaki mücadeleden söz edildiğini duyacaksınız. Oysa olayın özü, kölelerin insan sayılmamasıydı: Yurttaş değil, insan sayılmıyordu köleler. Roma hukuku onları birer eşya olarak görüyordu. İnsanı, onun kişiliğini koruyan öteki yasalar şurada dursun, insan öldürmenin yaptırımlarını belirleyen yasalar bile köleleri kapsamıyordu. Yalnızca köle sahiplerini koruyordu bu yasalar, çünkü yalnızca onlar her türlü hakka sahip yurttaşlar olarak görülüyordu. İster monarşi olsun ister cumhuriyet: Monarşi, köle sahiplerinin monarşisi; cumhuriyet, köle sahiplerinin cumhuriyetiydi. Bütün haklardan yalnızca kölesahipleri yararlanıyordu.

Kölelerse, yasalara göre birer eşyaydı; kölelere istenildiği kadar şiddet uygulanabileceği gibi, öldürülmeleri de suç sayılmıyordu. Köleci cumhuriyetlerin iç yapılanmaları farklıydı: Aristokratik cumhuriyet de vardı, demokratik cumhuriyet de. Aristokratik cumhuriyette ayrıcalıklı küçük bir kesim seçimlere katılabiliyordu. Demokratik cumhuriyette herkes katılabiliyordu seçimlere; ama köleler dışında herkes; yani bütün köle sahipleri. Devlet sorununu en fazla aydınlatan, devletin özünü olanca çıplaklığıyla gösteren, bu yüzden de asla unutulmaması gereken temel nokta budur.

Devlet, bir sınıfın öteki sınıfları baskı altına almasını sağlayan, diğer bütün sınıfları bir sınıfa boyun eğdiren bir makinedir. Bu makine farklı şekillerde olabilir. Köleci bir devlet bir monarşi olabileceği gibi, aristokratik bir cumhuriyet ya da hatta demokratik bir cumhuriyet bile olabilir. Uygulamada yönetim biçimleri birbirinden büyük farklılıklar göstermekle birlikte, işin özü hep aynı kalıyordu: Kölelerin hiçbir hakları yoktu, onlar hep ezilen sınıftı, insandan sayılmıyorlardı. Aynı durumu feodal devlette de görüyoruz.

Sömürünün biçim değiştirmesi, köleci devleti feodal devlete dönüştürdü. Önemi, anlamı büyük bir olaydı bu. Köleci toplumda kölenin hiçbir hakkı yoktu; köle, insandan sayılmıyordu. Feodal toplumda, köylünün toprağa bağlılığı söz konusuydu. Feodal düzenin en temel özelliği, köylünün toprağa bağlı sayılmasıdır (o dönemde köylülük nüfusun çoğunluğunu oluşturuyordu, kentlerde nüfus pek azdı). Toprak köleliği hukuku, serflik kavramı da buradan gelmektedir. Köylü, belirli günlerde, toprak beyinin kendisine bıraktığı toprakta kendi hesabına çalışabilir, diğer günlerdeyse efendisi için çalışırdı. Sınıflı toplumun özünde bir değişiklik yoktu: Toplum, sınıf sömürüsüne dayanıyordu. Bütün hakları elinde tutanlar, yalnızca toprak sahipleriydi; köylülerinse hiçbir hakkı yoktu. Pratikte köylülerin durumlarıyla köleci devletin kölelerinin durumları arasında fark yok gibiydi. Yine de özgürlüğe kavuşmaları için köylülerin önünde daha geniş bir yol açılmıştı; çünkü toprak kölesi, serf, toprak sahibinin doğrudan malı sayılmıyordu. Zamanının bir bölümünü kendi

toprağında çalışarak geçirebiliyor, deyim yerindeyse bir ölçüde kendi kendine ait bulunuyordu. Değişimin ve ticari ilişkilerin gelişerek daha geniş ölçekler almasıyla feodal yapı gitgide çözülür, dağılırken, köylülüğün de özgürlük halkaları giderek daha genişledi. Feodal toplum, köleci topluma göre her zaman daha karmaşık yapıda bir toplumdur: Her şeyden önce ticaretin ve sanayinin gelişmesi için büyük olanaklara sahipti ve bu durum, o sıralarda bile kapitalizme yol açabilmişti. Ortaçağda feodal düzen egemendi. Ama burada da farklı devlet biçimleri söz konusuydu: Burada da monarşi ve çok daha cılız bir biçimde görülse de burada da cumhuriyet vardı; ama toplumun egemenleri olarak kabul edilenler yalnızca feodal toprak beyleriydi. Toprak kölesi köylü bütün siyasal haklardan mutlak bir şekilde yoksundu.

(...)

Egemenliklerini sürdürebilmek, iktidarlarını koruyabilmek, büyük bir halk kesimini kendilerine bağlı ve boyun eğger durumda tutabilmek için toprak sahipleri, insanları belli yasalar ve kurullarla bağlayacakları bir aygıtta sahip olmak zorundaydılar. Tüm bu yasalar, düzenlemeler esasta tek bir şeye, toprak sahiplerinin toprak kölesi köylüler üzerindeki iktidarlarının sürmesini sağlamaya yönelikti. Rusya'da ya da hâlâ feodal düzenin egemen olduğu geri kalmış Asya ülkelerinde devletin biçimi değişse ve monarşi ya da cumhuriyet olsa da, burada sözü edilen iktidar aracı feodal devletti. Devlet monarşi olduğunda tek kişinin iktidarı söz konusuyken, cumhuriyette, feodal toplum içinden seçilmiş toprak sahiplerinin şu ya da bu ölçüde katılımlarıyla gerçekleşen bir iktidar söz konusuydu. Feodal toplumda öyle bir sınıfsal bölünme vardı ki, toplumun en büyük kesimi, -toprak kölesi köylüler, serfler- bir avuç denilebilecek kadar küçük bir azınlığa, toprak sahiplerine, her bakımdan bağımlı durumdaydılar.

Ticaretin ve mal değişiminin gelişmesi yeni bir sınıfın, sermayedarlar sınıfının gelişmesiyle sonuçlandı. Sermayenin doğuşu, orta çağ sonlarında, Amerika'nın keşfedilmesinden sonra dünya ticaretinde muazzam başarıların kaydedilmesiyle, değerli metaller birikiminin büyümesiyle, altının ve gümüşün değişim

aracı olmasıyla ve para dolaşımının aynı ellerde büyük zenginliklerin birikmesi olanağını sağlamasıyla gerçekleşti. Gümüş ve altın, bütün dünyada zenginlik simgesi olarak kabul edildi. Toprak sahipleri sınıfının ekonomik gücü azalırken, yeni sınıfın, sermayenin temsilcilerinin gücü büyüdü. Ve toplum yeniden yapılandı. Bu yeni yapılanmada bütün yurttaşlar sözde birbirine eşitti; toplumdaki eski, köle sahipleri-köleler bölünmesi ortadan kalkmıştı; kimin ne tür sermayesi (yani özel mülkiyet hukukuna dayalı toprak sahibi mi, yoksa emek gücünden başka hiçbir şeyi olmayan bir yoksul mu) olduğuna bakılmaksızın, yasalar önünde herkes eşitti. Yasalar herkesi aynı şekilde koruyordu; mülkü olmayan, emek gücünden başka hiçbir şeyi olmayan, giderek yoksullaşan, her şeyini kaybederek proleterlere dönüşenlerin kötü niyetli kalkışmalarına karşı, mülkü ve mülk sahiplerini koruyordu.

Böyledir kapitalist toplum.

Bunun ayrıntılarına girmeyeceğim. Parti programını ele aldığınızda bu konuya dönecek ve kapitalist toplumun karakteristik özelliklerinin neler olduğunu göreceksiniz. Kapitalist toplum, eski toprak köleliği düzenine, feodalizme özgürlük sloganıyla karşı çıktı. Ne var ki bu, mülk sahipleri için bir özgürlüktü. Feodal düzen XVIII. yüzyıl sonları, XIX. yüzyıl başlarında -Rusya'da biraz daha geç: 1861 yılında- yıkılınca, feodal devletin yerini, "bütün halka özgürlük" sloganını yükselten, bütün halkın iradesini temsil ettiğini öne süren ve bir sınıf devleti olduğunu yadsıyan kapitalist devlet aldı. Ve bu noktada tüm halkın özgürlüğü için savaştan sosyalistlerle kapitalist devlet arasında, Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti'nin yaratılmasına yol açan ve bütün dünyayı kapsamakta olan bir mücadele başladı.

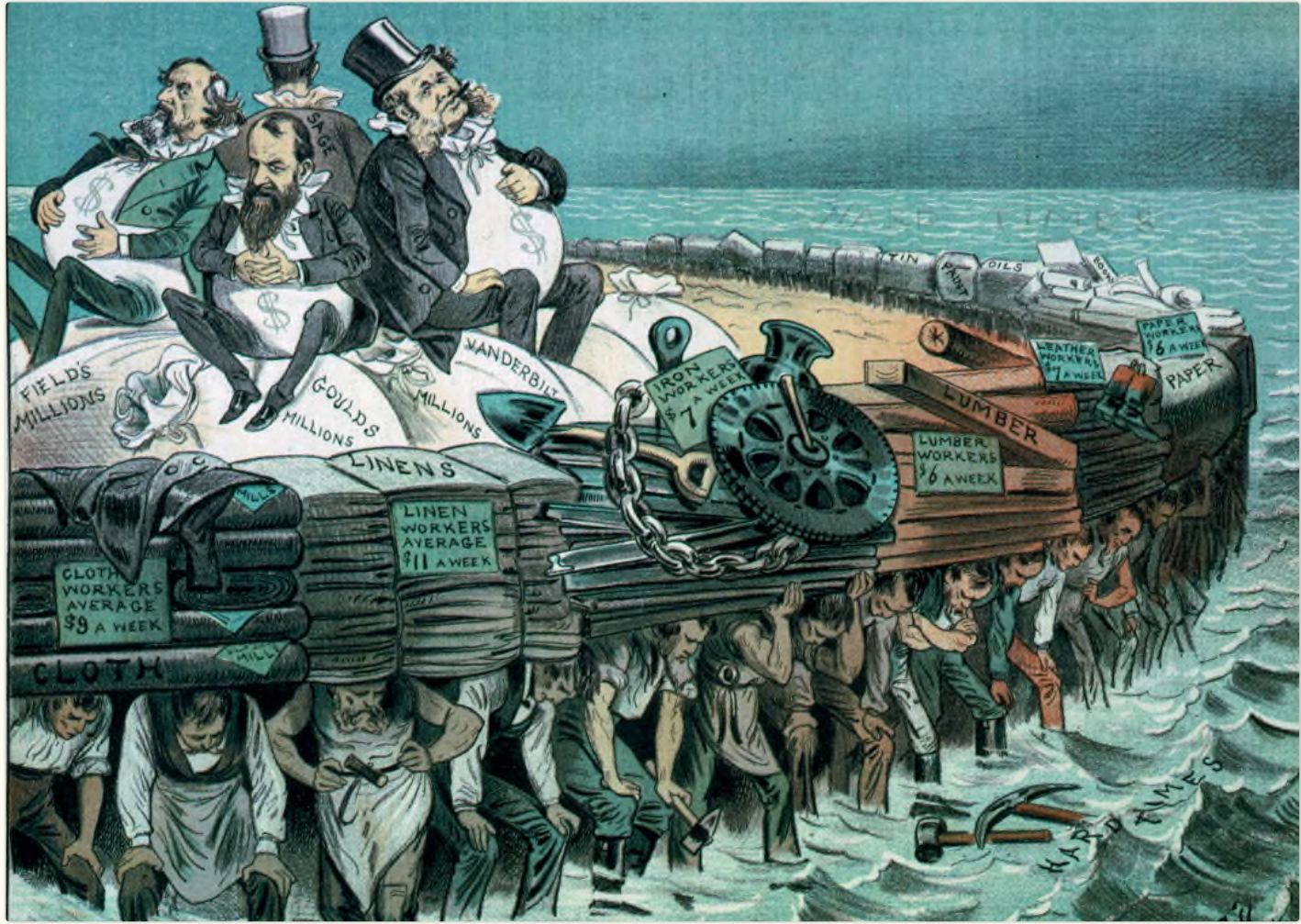
Dünya sermayesine karşı başlatılan mücadeleyi anlamak için, kapitalist devletin özünü kavramak için, kapitalist devletin feodal devlete karşı özgürlük sloganıyla savaşa girdiğini hatırlamak gerekir. Feodalizmin ortadan kalkışı, kapitalist devlet temsilcileri için özgürlük anlamına geliyordu. (...) Özel mülkiyet bütünüyle benim korumam altında der gibiydi sanki devlet. Her biçimde özel mülkiyeti koruyan, destekleyen, ona arka çıkan devlet, bu mülkiyet hakkı-

nı bütün tüccar, sanayici ve imalatçılara tanıyordu. Ve özel mülkiyete dayalı, sermaye iktidarına dayalı, mülksüz işçilerin ve emekçi köylü yığınlarının bütünüyle boyun eğdirilmesine dayalı bu toplum, kendisinin özgürlüğü temel alan bir toplum olduğunu söyleyebiliyordu! Toprak köleliği düzenine karşı mücadele ederek mülkiyet özgürlüğünü ilan eden bu toplum, özellikle de devletin güya artık bir sınıf devleti olmaktan çıkmasıyla övünüyordu.

Oysa devlet eskiden olduğu gibi, yoksul köylülüğün ve işçi sınıfının baskı altında tutulmasına yardımcı olan bir aygıttı; özgürlük, görünüşteydi. Genel oy hakkını ilan eden devlet, savunucularının, vaizlerinin, bilimcilerinin ve felsefecilerinin ağızlarından bir sınıf devleti olmadığını açıkladı. Sovyet Sosyalist Cumhuriyetlerinin kendisine karşı savaşmaya başladığı şu anda bile bizi özgürlükleri ayaklar altına alan, birilerinin zorla ötekileri baskı altında tuttuğu bir devlet kurmakla suçlayıp, kendilerinin bütün halkı temsil eden, demokratik bir devlet olduklarını söylüyorlar. Şimdi bütün dünyada sosyalist devrim başlamış ve devrim bazı ülkelerde başarıya ulaşmış ve dünya sermayesine karşı verilen savaş büsbütün sertleşmişken, anlam ve önemi çok daha büyüyen devlet sorunu deyim yerindeyse tüm siyasal sorunların odak noktası haline gelmiş, çağdaşlığa ilişkin tüm tartışmaların en duyarlısı olmuştur.

Rusya'da ya da daha uygar başka herhangi bir ülkede hangi partiyi alırsanız alın, tüm siyasal tartışmaların, görüş ayrılıklarının, düşünce çarpışmalarının devlet kavramı çevresinde döndüğünü göreceksiniz. Kapitalist bir ülkede, demokratik bir cumhuriyette, özellikle de İsviçre ya da Amerika gibi en özgür, en demokratik cumhuriyetlerde devlet ulusal iradenin temsilcisi ve halkın ortaklaşa aldığı bir kararın ifadesi vb. midir, yoksa devlet bu ülkelerin kapitalistlerinin işçi sınıfı ve köylülüğü egemenlikleri altında tutmalarını sağlayan bir makine midir? Günümüzde bütün dünyada yürütülmede olan tüm siyasal tartışmalar hep bu temel soruna ilişkindir. (...)

Engels'in *Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni* adlı kitabının size çok yardımcı olacağını daha önce de söylemiştim. Burada altı çizilen şey şudur: Toprak ve üretim araçları üzerinde özel mülkiyetin olduğu, sermaye egemenliğinin olduğu her devlet, ne kadar demokratik olursa olsun, kapitalist bir devlettir, işçilerle yoksul köylülüğe boyun eğdirmek için kapitalistlerin ellerindeki bir makinedir; genel oy hakkı, Kurucu Meclis, parlamento... bunların tümü bir tür bono gibi, işin özünü değiştirmeyen

biçimsel şeylerdir.

Devletin farklı egemenlik biçimleri olabilir: Sermaye, gücünü, şu yapılanışında bir biçimde, bu yapılanışında başka biçimde gösterebilir; ama işin özü değişmez ve iktidar hep sermayenin elinde kalır: Oy hakkı ya da öteki haklar varmış-yokmuş, cumhuriyet demokratikmiş-değilmiş, bir önemi yoktur; hatta cumhuriyet ne kadar demokratikse, sermayenin egemenliği de o denli hayasız ve kabadır. Dünyanın en demokratik ülkelerinden biri, Amerika Birleşik Devletleri'dir. 1905'ten sonra orada bulunanların da iyi bilecekleri gibi sermayenin, bir avuç milyarderin tüm toplum üzerinde kurduğu egemenlik dünyanın hiçbir ülkesinde Amerika'da olduğu denli kaba ve kör kör parmağım gözüne değildir. Sermaye varsa, onun tüm toplum üzerinde kurduğu egemenlik de vardır ve hiçbir demokratik cumhuriyet, hiçbir oy hakkı işin özünü değiştiremez.

Demokratik cumhuriyet ve genel oy hakkı, feodal düzene göre çok büyük bir ilerlemeydi. Çünkü bu iki gelişme, proletaryaya, birleşmesini ve saflarını sıkılaştırmasını, böylece sermayeye karşı verdiği sistematik savaşta düzgün ve disiplinli saflar oluşturmasını olanağını sağladı. Kölelik düzeninin köleleri şurada dursun, feodalizmin toprak köleleri, serfler için böyle bir durum, hatta çok uzaktan da olsa bunu anımsatabilecek bir durum söz konusu değildi. Hepimiz artık biliyoruz ki köleler ayaklandılar, isyanlar,

iç savaşlar çıkardılar, ama hiçbir zaman bilinçli bir çoğunluk, mücadelelerini yönetecek bir parti oluşturamadılar, tam olarak neyi amaçladıklarını açık seçik kavrayamadılar, hatta tarihin en devrimci anlarında bile hep egemen sınıfların elinde bir alet oldular. Burjuva cumhuriyeti, parlamento, genel oy hakkı... tüm bunlar, toplumun dünya ölçeğindeki gelişmesi açısından muazzam bir ilerleme demektir. İnsanlık kapitalizme doğru yürümüş ve yalnızca kapitalizm, barındırdığı kent kültürüyle, ezilen proleterler sınıfına kendini algılamak, kendi bilincine varmak, dünya işçi sınıfı hareketini yaratmak, tüm dünyada örgütlenmiş milyonlarca işçiyi, siyasal partilerde, yığınların mücadelesini bilinçle yöneten sosyalist partilerde örgütlemek olanağını vermiştir. Parlamentarizm, seçimler, oy hakkı gibi gelişmeler olmasaydı, işçi sınıfının bu gelişimi de olamazdı. Tüm bunların geniş yığınların gözündeki bu denli büyük bir önem ve anlam kazanması bu nedendir. Kırılmanın, köklü değişimin zor görünmesi de bu nedendir. Devletin özgür olduğu ve herkesin hak ve çıkarlarını savunmakla görevli olduğu şeklindeki burjuva yalanını, yalnızca bilinçli ikiyüzlüler, bilim insanları, papazlar değil, eski önyargıları içtenlikle yineleyen ve eski kapitalist toplumdan sosyalizme geçiş bir türlü kavrayamayan yığınla başka insan da destekliyor, savunuyor. Yalnızca burjuvaziye doğrudan bağlı insanlar değil, yalnızca sermayenin boyunduruğu

altında bulunan ya da sermayenin satın aldığı insanlar değil -ki her türden bilim insanı, sanatçı, din adamı vb. gibi sermayenin hizmetinde olan sayısız insan vardır-, basitçe burjuva özgürlükleri denilen hurafelerin etkisi altında bulunan sıradan insanlar bile, dünya ölçeğinde başlatılan Bolşeviklik karşıtı kampanyaya destek verdiler. Çünkü daha kuruluşu sırasında Sovyet Cumhuriyeti bu burjuva yalanına şiddetle karşı çıktı ve şunu açıkça vurguladı: Devletinizin özgür olduğunu söylüyorsunuz; gerçekteyse, özel mülkiyet oldukça, devletin demokratik bir cumhuriyet de olsa, sermaye sahiplerinin elinde işçileri ezmeye yarayan bir makineden başka bir şey değildir ve devlet ne kadar özgürse, bu olgu da o kadar net açığa çıkar. İsviçre ve Amerika Birleşik Devletleri bunun örnekleridir. Sermaye hiçbir yerde bu ülkelerde olduğu kadar hayasız ve acımasız değildir ve bu gerçek hiçbir yerde bu ülkelerde olduğu kadar kör kör parmağım gözüne değildir. Demokratik cumhuriyetler olmalarına karşın, üzerlerine sürdürdükleri onca albenili boyalara karşın, emek demokrasisi ve tüm yurttaşların eşitliği üzerine bütün söylemlerine karşın bu böyledir. İsviçre ve Amerika'da sermaye egemendir; karşıımızdaki gerçeklik budur; ve işçilerin, durumlarında ciddi bir takım iyileştirmeler yapma konusundaki her girişimleri bu ülkelerde hemen iç savaş karşılığı görmektedir. Bu ülkelerde düzenli bir ordu yoktur, asker sayısı da

pek azdır: İsviçre’de milisler vardır ve her İsviçreli evinde silah bulundurur. Amerika’da ise son zamanlara dek düzenli bir ordu yoktu; bu yüzden de bir grev olduğunda burjuvazi kendisi silahlanır, asker kiralar ve grevi bastırır. Ve hiçbir yerde işçi hareketlerinin bastırılması İsviçre ve Amerika’da olduğu kadar acımasız olmaz ve hiçbir ülkenin parlamentosunda sermayenin etkisi bu ülkelerde olduğu kadar güçlü hissedilmez. Sermaye ve borsa her şeydir; parlamento ve seçimlerse yalnızca birer kukla, oyuncak. Ama işçiler her şeyi gitgide daha açık görmeye başlıyor ve Sovyet [şura] iktidarı fikri giderek daha yaygınlaşıyor, özellikle de geçtiğimiz günlerde yaşadığımız, ortalığın mezbahaya döndüğü kanlı kırımın sonuna. İşçi sınıfı için giderek daha bir açıklık kazanan bir gerçeklik söz konusu: zorunlu bir savaş bekliyor işçi sınıfını; kapitalistlere karşı vereceği amansız, acımasız bir savaş.

Bir cumhuriyet, üzerine hangi örtüleri örterse örtsün, hatta isterse cumhuriyetlerin en demokratiği olsun, bu eğer bir burjuva cumhuriyetise ve toprak, fabrikalar özel mülkiyetin elindeyse ve özel sermaye bütün toplumu ücretli kölelik altında tutuyorsa, yani bu cumhuriyette bizim parti programında ve Sovyet anayasasında yer verilen hususlar hayata geçirilmiyorsa, bu devlet, birilerinin ötekileri ezmesine yarayan bir makinedir. Ve biz bu makineyi, sermaye iktidarını devirecek sınıfın ellerine vereceğiz. Biz devletin genel eşitlik demek olduğu şeklindeki bütün eski hurafeleri reddedeceğiz. Zira bu bir yalandır: Sömürü varsa, eşitlik olmaz. Toprak sahibi, işçiye; aç, toka eşit olamaz. Adına devlet denen ve önünde insanların bunun tüm halkın ortak iktidarı demek olduğu şeklindeki eski masallara inanarak kör inana dayalı bir saygıyla durdukları makineyi proletarya kaldırıp atacak ve bu bir burjuva yalanıdır diyecek. Biz bu makineyi kapitalistlerin elinden zorla aldık. Ve biz, aldığımız bu makineyle, bu sopayla sömürüyü paramparça edeceğiz. Ve ancak dünyanın hiçbir yerinde sömürü ve sömürme olanağı kalmadığında; toprak sahibi ve fabrika sahibi kalmadığında, patlayana dek tıknanların karşısında açlıktan kıvrananlar kalmadığında... ve bunların bir daha var olmalarının olanağı da kalmadığında, bu makineyi hurdaya çıkaracak, parçalanmaya terk edeceğiz. O zaman devlet de olmayacak, sömürü de. Komünist Partimizin konuya ilişkin görüşü budur. Sonraki derslerimizde bu konuya, hem de pek çok kez, döneceğimizi umuyorum.

(Devlet Üzerine, Yordam Kitap, s.16-45)

Çin Komünist Partisi 100. yılını kutladı

Çin Komünist Partisi, kuruluşunun 100. yıl dönümünü başkent Pekin’in kalbindeki Tiananmen Meydanı’nda büyük bir törenle kutladı. Özenle organize edilen kutlamada, bir askeri bando, korolar ve meydanda toplanan kitleler “Sosyalizm iyidir” veya “Komünist Parti olmadan yeni Çin olmazdı” gibi marşlar seslendirdiler. Katılımcılar kıvılcık ulusal bayraklar dalgalandırdılar. Askeri helikopterler gökyüzünde “100” sayısını oluşturdu ve “Yaşasın Komünist Parti” yazan bayraklar dalgalandı.

Temmuz 1921’de Şanghay’da kurulan ÇKP, 100 yıl sonra 90 milyondan fazla üyesiyle dünyanın en büyük siyasi partisi haline geldi ve ikinci büyük dünya ekonomisini yönetiyor.

“BÜYÜK ÇELIKTEN DUVARA ÇARPMAK”

1 Haziran Perşembe günü Pekin’deki Tiananmen Meydanı’ndaki büyük etkinlikte, Çin Devlet Başkanı ve parti lideri Şi Cinping, Halk Cumhuriyeti’nin “geri döndürülemez” yükselişinin altını çizdi. Çin halkının yabancı güçlerin, kendisine “zulmetmesine, baskı yapmasına veya köleleştirmesine” asla izin vermeyeceğini söyledi. 70 bin katılımcının alkışları arasında konuşan Şi Cinping, “Buna cesaret eden herkes 1,4 milyardan fazla Çinlinin et ve kanından inşa edilen çelikten duvarına çarpar.” dedi. Özellikle de bu sözü, büyük bir alkışla karşılandı. Şi Cinping, yabancı devletlerin eleştirilerine de karşı çıkarak “Bize öğretim hakkına sahip olduklarına inananların

ikiyüzlü vaazlarını asla kabul etmeyeceğiz.” açıklamasında bulundu.

“BAŞARI PARTİYE BAĞLIDIR”

Şi, 1949’da devrimci halk cumhuriyetinin kuruluşunun ilan edildiği yerde ve Mao’nun büyük portresinin önünde törene katılan 70 bin kişiye “Komünist Parti olmadan yeni Çin olmazdı” dedi. Komünist Parti’nin Çin’i yoksulluktan ve aşağılanmadan kurtardığını, Çin’e zorbalık yapılan dönemlerin bir daha yaşanmayacağını söyledi. “Çin’de binlerce yıldır devam eden sömürücü feodal sistemi ortadan kaldırdık ve sosyalizmi tesis ettik. Çin halkı sadece eski bir dünyayı yok etmekte değil, aynı zamanda yeni bir dünya inşa etmekte de başarılı” diyen parti ve devlet lideri Şi, bir saatten fazla süren konuşmasında, silahlı kuvvetlerin modernizasyonu için de çağrıda bulundu. “Güçlü bir ülkenin güçlü bir ordusu olmalı ve güçlü bir ordu ulusal güvenliği sağlayabilir” dedi.

Şi Cinping, partinin mutlak liderlik rolünün altını çizdi. “Çin’in başarısı partiye bağlıdır. ... Parti olmadan yenilenme olamaz” diyerek, partinin ülke içindeki her şeyi kapsayan iktidar iddiasını daha da güçlendirmeye hizmet etmesi gerektiğine dikkat çekti. “Partinin liderliğini sürdürmek zorundayız” diye uyardı. Şi ayrıca ÇKP’nin ülkenin gelişimi için önemini vurguladı. ÇKP’nin aynı zamanda küresel kalkınmaya da çok katkıda bulunduğunu söyledi. Dikkatle planlanmış olan tören, aynı zamanda ÇKP’nin Çin halkından aldığı desteğin altını çizmeyi de amaçlıyordu.

Kutlama aynı zamanda Şi’nin partideki özel konumunu vurgulamayı da amaçlıyor. O gün, Tiananmen Kapısı’nın balkonunda, Mao Zedong’un genellikle giydiği gibi dik yakalı, iki parçalı gri bir takım giyen tek kişi oydu.

TAYVAN İLE “TAM YENİDEN BİRLEŞME”

Konuşmanın temalarından biri de Tayvan adası üzerindeki çatışmaydı. Şi, Halk Cumhuriyeti’nin bir parçası olarak kabul edilen Tayvan’daki “bağımsızlık güçlerine” karşı çıktı ve “barışçıl yeniden birleşme” çağrısında bulundu. Hiç kimsenin Çin’in egemenliğini ve toprak bütünlüğünü savunma kararlılığını ve yeteneğini küçümsememesi gerektiğini vurguladı. Şi, “Tayvan sorununu çözmek ve anavatanın tam olarak yeniden birleşmesini gerçekleştirmek, Çin Komünist Partisi’nin sarsılmaz tarihi görevleri ve tüm Çin halkının ortak çabasıdır” şeklinde konuştu.

Yabancı ülkelere seslenerek, bir yandan Çin’in saldırgan veya hegemonik bir niyeti olmadığını söyleyen Şi, öte yandan milliyetçi vurguları da ihmal etmedi. Çin, korona virüsünü uzun süredir kontrol altında tuttuğu için kutlamalar sırasında özel bir koruyucu talimat yoktu. Pandeminin başlangıcından bu yana Çin’in başarılı bir “sıfır covid politikası” izlediği yansıyor.

Dünyanın yükselen ikinci en büyük ekonomik gücü olan Çin emperyalizmi, özellikle ABD emperyalizmi tarafından başlıca rakip ve tehdit olarak görülüyor.

Polis devleti yasalarına karşı

Düsseldorf'ta kitlesel ve militan eylem

Alman sermaye devleti uzun süredir demokratik hak ve özgürlükleri kullanılmaz hale getirmeyi hedefleyen adımlar atıyor. Polis devletini tahkim edecek ve polis şiddetinin önünü daha fazla açacak yeni yasal düzenlemeler yapıyor. Bu politikanın somut uygulamalarından biri bu adımlara karşı olan güçlerin dün yaptıkları kitlesel eyleme yönelik saldırganlıkla hayata geçirildi.

Yakın zamanda Kuzey Ren-Vestfalya (NRW) eyaletinde yürüyüş ve toplantı özgürlüklerini rafa kaldırmayı amaçlayan yasa önergesi eyalet hükümeti tarafından parlamentoya sunuldu. Eyalet yönetimini elinde bulunduran CDU ve FDP sözcüleri tarafından yapılan açıklamalara göre, söz konusu yasa tasarısının, yaz tatili başlamadan önce eyalet parlamentosunda kabul edilmesi ve hemen uygulamaya geçirilmesi hedefleniyor.

Sanayi proleteryanının ve anti-faşist geleneğin en güçlü olduğu, aynı zamanda Almanya'da en çok göçmen nüfusunu barındıran NRW eyaletinin pilot bölge seçilmesi ve ilk adımın burada atılmak istenmesi tesadüf değil. NRW, yerli ve göçmen ilerici, devrimci örgüt ve kurumların en örgütlü oldukları, ayrıca yoğun olarak faaliyet yürüttükleri bir eyalettir. Her türlü toplantı, yürüyüş, ifade özgürlüğü hakkını rafa kaldıracak olan faşist yasa ilk olarak bu eyalette uygulamaya konularak, toplumun nabzı yoklanmak istenmektedir. Yasayı püskürtecek kitlesel bir tepki ortaya çıkmazsa, yasanın tüm Almanya çapında gündeme getirilmesi planlanmaktadır.

Kapitalist tekeller ve Alman sermaye

devletinin hizmetinde olan Anayasayı Koruma Örgütü'nün (Alman iç istihbarat teşkilatı) her yıl yayınladığı kapsamlı raporlarla zemini hazırlanan polis devleti yasaları, asıl olarak devrimcileri ve yükselen sınıf hareketini hedeflemektedir. Bu yasalarla sermaye sınıfına karşı işçi ve emekçilerin her geçen gün yükselen mücadelelerinin önü alınmak, özellikle gençliğin damgasını taşıyan toplumsal tepkiler bastırılmak istenmektedir.

DÜSSELDORF YÜRÜYÜŞÜ TOPLUMSAL DİRENCİN İFADESİDİR

Yasanın eyalette gündeme getirilmesi üzerine, toplumsal muhalefetin geniş kesimleri, asıl olarak da devrimcilerin, ilericilerin ve anti-faşistlerin çabalarıyla bir inisiyatif oluşturuldu. Dünkü eylem, Revolutionärer Jugendbund ve BİR-KAR'ın da içinde yer aldığı örgütler tarafından

oluşturulan inisiyatifin "Toplantı ve yürüyüş hakkını yasaklayan yasaları durdurulmuş" çağrısıyla örgütlendi.

Eyalet başkenti Düsseldorf'taki merkezi gösteri için miting alanı olarak, şehir merkezinde bulunan DGB (Alman Sendikalar Birliği) binası önüne izin alınmıştı. Fakat katılımın beklenenden çok olacağı öngörüldüğü için, miting alanı nehir kenarındaki yeşillik bir alan olan Rheinwiesen'a kaydırıldı. Etkinlik alanı saat 13.00'dan itibaren, ezici çoğunluğu gençlerden oluşan ve her rengin temsil edildiği binlerce insan tarafından dolduruldu. Etkinlik S. Castro ve Tenor tarafından seslendirilen politik rap dinletisiyle başladı. Ardından, etkinliği düzenleyen kurumlar adına açılış konuşması yapıldı. Sonrasında ise, polis yasalarına karşı aktif faaliyet yürüten bağımsız avukatların oluşturduğu komiteden bir temsilci konuştu.

Saat 14.30'da gençlik, çevre, anti-faşist, anti-kapitalist, enternasyonalist bloklar halinde oluşturulan kortejler harekete geçti. Normalde planlamaya göre, şehir merkezinden geçen bir güzergahta yürünecek ve parlamento binası önündeki mitingle eylem sonlandırılacaktı. Hiç susmayan sloganlar eşliğinde coşkulu ve militan bir havada devam eden yürüyüşün daha başlangıcında, Alman polisi saldırgan tutumlarla eyleme tahammülsüzlüğünü sergilemeye başladı. Özellikle yürüyüşe blok olarak katılan Antifa grubu polisin provokatif müdahalelerine hedef oldu. Polis, grup içerisinde eylemcileri koparıp almak amacıyla saldırmaya başladı. Toplumsal muhalefetin bütün renklerini içinde barındıran etkinliği dağıtmak için baştan sona bu ve benzeri her yola başvurdu.

Polisin planlı provokatif saldırıları çok geçmeden amacına ulaşarak, yürüyüş kortejlerinde kopmalara yol açtı. Deyim yerindeyse, düzenin icazet sınırları içerisinde "daha insancıl bir kapitalizm" için "mücadele" eden reformist sol liberaller ile devrimcileri ayırdırdı. Polisin daha ilk saldırısında reformist güçler hızla alanı terk etmeye başladılar. Eylem alanını terk etmeyen ve büyük bir çoğunluğu göçmen örgütlerin oluşturduğu güçler, polisin hiç kesilmeyen saldırganlarına kararlı direnişleriyle, yer yer polisle cepheden çatışarak cevap verdiler. Özellikle RJ'li genç komünistler, polisin saldırılarına karşı militan devrimci bir duruş sergileyerek, etkinliğe yönelik saldırıyı cepheden püskürtmeye çalıştılar. Polisin biber gazlı, coplu saldırılarına defalarca maruz

kalan genç komünistler bir adım geri adım atmayacaklarını, her şart altında direneceklerini ortaya koymakta bir an tereddüt göstermediler.

Polisin kesintisiz olarak süren saldırıları, yürüyüşe katılan kitlenin zaman uzadıkça dağılmaya başlaması ve en sonunda Antifa gurubunun polis tarafından çembere alınması ile sonuçlandı. Polis tarafından yapılan anonslarla yürüyüşe devam edilmesi çağrısı, kitlenin attığı coşkulu sloganlarla ve çembere alınan anti-faşistlerin serbest bırakılması talebiyle reddedildi. Polisin bu aşamada yoğunlaşan saldırılarından onlarca devrimcinin yanı sıra basın çalışanları da nasibini aldı.

DPA (Alman Basın Ajansı) tarafından yapılan açıklamada görevini yapan iki basın çalışanın polis tarafından darp edildiği ve yaralandıklarını açıklandı. Ajans polisler hakkında suç duyurusunda bulunduğunu ve dava açacağını dile getirdi.

Polisin saldırgan tutumuna karşı başından sonuna kadar direnen ve alanı terk etmeyen RJ'li genç komünistler, radikal çevre hareketi Ende Gelände ve devrimciler gece yarısına kadar eylemlerini sürdürerek, polisin çembere aldığı anti-faşistlerle dayanışmayı sürdürdüler. Kimlik bilgileri alınan anti-faşist eylemciler bu dayanışmacı tutumun bir sonucu olarak tek tek serbest bırakıldılar. Yetmiş yakın kurumun imzacısı olduğu etkinliğe çevre örgütlerinden gençlik ve kadın örgütlerine, yerli ve göçmen devrimci kurumlardan avukatlara, barış inisiyatiflerinden sol liberal partilere çok çeşitli çevrelerden geniş bir katılım sağlandı. Bütün etkinlik boyunca pankartları, bayrakları ve sloganlarıyla tepkilerini ortaya koyan devrimci kurumlar polis devletini tahkim etme yasalarına karşı direneceklerini yansıttılar.

Polisin planlı ve azgın saldırılarıyla engellenmek istenen gösteriye ilişkin bugün bir açıklama yapan "Versammlungsgesetz Stoppen! Grundrechte erhalten!" inisiyatifi, "Polisin dün ortaya koyduğu saldırgan tutumun, gelecekteki felaketlerin kapsamı ve çapının neler olabileceği konusundaki gerçekleri ortaya koymuştur. Temel hak ve özgürlüklerimizi elimizden almaya çalışan bu uygulamalara karşı birlikte kesintisiz olarak mücadelemizi sürdüreceğiz. Yeni etkinliklerde buluşmak üzere." şeklinde açıklama yaparak, mücadeleye devam edileceği mesajı verdi.

Başta gençlik örgütleri olmak üzere alandaki devrimci ve ilerici kesimler de buldukları bütün alanlarda faşist yasalara karşı kesintisiz olarak mücadeleyi sürdüreceklerini, alanlarda olmaya devam edeceklerini belirttiler.

KIZIL BAYRAK / DÜSSELDORF

Wisag işçilerinden mahkeme önünde eylem

Aylardır uğradıkları toplu işçi kıyımına karşı ve işlerine geri dönmek için mücadele eden Wisag işçileri, 29 Haziran Salı günü, bu kez de Frankfurt'taki iş mahkemesi önünde bir eylem gerçekleştirdiler.

İşçilerin Wisag patronlarına karşı iş mahkemesinde açtıkları davalar görülmeye başlandı. Bugün yapılan duruşmalarda, otobüs şoförü olarak çalışırken atılan 20 civarında işçinin davası görüldü. Duruşma sürerken, diğer işçiler dışarıda arkadaşlarına destek olmak, yaşanan haksızlığı ve hukuksuzluğu protesto etmek için toplandılar.

Mahkeme binasının etrafında, davul, düdük ve sloganlar eşliğinde yürüyüş yapmak isteyen işçiler yarı yolda mahkeme başkanının tehdidiyle karşılaştılar. Mahkeme başkanı, gönderdiği bir kişi aracılığıyla, işçilerin protestoya ve gürültü çıkarmaya devam etmeleri durumunda bugünkü mahkemeyi sona erdireceği yönünde bir tehditte bulundu.

İşçiler bunun, gösteri ve yürüyüş hakkının kullanılmasını engellemeye yönelik keyfi uygulama olduğunu ifade

ederek tepki gösterdiler. Tehdide rağmen işçiler teşhir konuşmaları ve sloganlarla yürüyerek giriş kapısına kadar geldiler. Burada yapılan konuşmalarda, işten atılmalarının temel sebebinin, patronların daha fazla kâr amacıyla işçileri daha ucuza çalıştırmak ve taşeronlaştırmayı yaygınlaştırmak olduğu ifade edilerek, taleplerinin işlerine geri dönerek çalışmaya devam etmek olduğu bir kez daha hatırlatıldı.

Bugünkü eylemle seslerinin mahkeme salonuna kadar ulaşmasını sağlayan işçiler, mücadelelerine bundan sonra da devam edeceklerini belirterek eylemi sonlandırdılar. İlk mahkemeden çıkacak kararın işçiler tarafından kabul edilmediği durumunda, dava bir üst mahkemeye gidecek.

Eyleme, Gate Gourmet ve ASG işçileri ile Bir-Kar ve TKP de destek verdi.

KIZIL BAYRAK / FRANKFURT

Almanya'da milyonerlerin sayısı 1,5 milyonu aştı

Pandemi sürecinde milyonlar ya işsiz kaldı ya da kısa süreli çalışma sistemine geçtiler. Bu ise milyonlarca işçi ve emekçinin gelir düzeyinin düşmesine neden oldu. Temel tüketim maddelerinin fiyatlarının artması ise satın alma gücünü daha da zayıflattı. Kar oranları düştü diye sızlanan tekeller ise, pandemi bahane ederek sömürüyü daha da yoğunlaştırdılar.

Kapitalist devletler bu süreçte tekelere yüz milyarlarca avro kaynak transfer ettiler. Bir yanda yoksullaşan milyonlar öte yanda parasına para katan doymak bilmez milyonerler gerçeği gösteriyor ki, alınan sözde ekonomik önlemler, ancak bir avuç asalağın kasalarını doldurmaya hizmet etmiştir.

Faz.net haber sitesinde yayınlanan bir rapor, pandemi sürecinde Almanya'da ve Dünyada servetlerini rekor düzeyde arttıran bir azınlık olduğunu gösterdi. Dünya Zenginlik Raporu (World

Id Wealth Report) adlı çalışmaya göre, Almanya'da geçtiğimiz yıldan bu yana milyonerlerin sayısı %4,5 oranında arttı. Yani milyonerlerin sayısına 69.100 kişi eklendi ve toplam sayı 1,535 milyona ulaştı. Borsa piyasasındaki artış, yüksek emlak fiyatları ve artan tasarruf oranı milyonerlerin daha da zenginleşmesine neden olan faktörler arasında sayılıyor.

Dünya çapında ise milyonerlerin sayısı yüzde 6,3'lik bir artışla 20,8 milyon kişiye ulaştı. Böylece tarihte ilk kez dünyadaki milyonerlerin sayısının 20 milyon üzerine çıktığı belirtiliyor.

Milyonerlerin serveti ise yüzde 7,6 oranında arttı. Böylece zengin azınlığın toplam serveti 80 trilyon dolarlık rekor seviyeye ulaştı.

Dünyada 30 milyon dolardan daha fazla servete sahip olanların sayısında da büyük bir artış olmuş. Rapora göre artış oran yüzde 9,6 olmuş. Böylece 30 milyon dolardan fazla serveti olanların

sayısı 200.900'e ulaştı.

"Almanya'nın zenginleri pandemi krizinden faydalandı" alt başlığıyla haberi veren Zeit.online.de, dünyadaki milyonerlerinin yüzde 63'ünün ABD, Japonya, Çin ve Almanya'da bulunduğunu yazdı. Haberde, zenginlerin tarihin hiçbir döneminden pandemi kadar faydalanmadıklarının altı çiziliyor.

Zengin bir azınlık pandemi sürecinde servetine servet katmış. Ama maldasyonun bir öteki yüzü var: Pandemi sürecinde dünyadaki yoksulların sayısında büyük bir artış oldu. Servetin bir tarafta sefaletin öte tarafta birikmesi, kapitalizmin temel yasalarından biridir. Bu sistemde zenginlerin servetlerine servet katmaları, ancak geniş işçi-emekçi kitlelerin yoksullaşmasıyla mümkündür. Bundan dolayı insanlar arasındaki eşitsizlik uçurumunu yok etmek ancak kapitalizmin ortadan kaldırılmasıyla mümkün olacaktır.

Savaş, ölüm ve açlık üçgeninde Suriye

C. Ozan

“Arap Baharı” olarak adlandırılan halk hareketleri 2011 yılında Tunus’tan başlayarak birçok Arap ülkesine yayıldı. Tunus ve Mısır’da on yıllardır iktidarda olan diktatörleri deviren halk hareketleri, kısa sürede Yemen, Bahreyn ve Libya’yı da etkisine aldı. Son durağı da Suriye oldu.

Başta ABD olmak üzere Batılı emperyalistler başlarda halk hareketlerini uzaktan izleme görüntüsü verdiler. Belli bir aşamadan sonra, özellikle Mısır ve Tunus’ta çürümüş diktatörlerin gitmesini kendi stratejik çıkarlarına daha uygun bularak kısmen destek sundular. Fakat emperyalistler bu tutumlarını Libya, Yemen ve Suriye’de sürdürmediler. Öncükilerin sağladığı deneyimleri de arkasına alan emperyalistler, bu ülkelerde özgürlük talepleriyle başlayan meşru halk hareketlerini kısa sürede manipüle ederek yolundan saptırdılar. Libya, Yemen ve Suriye’de haklı ve meşru bir temelde başlayan kitle hareketleri, emperyalistlerin kışkırtmasıyla bir süre sonra silahlı çatışmalara dönüştü. Söz konusu hareketler böylece bir süre sonra sahneden çekilirken, çeşitli silahlı gruplar ile hükümet güçlerinin gittikçe tırmanın çatışmaları da iç savaşa evrildi.

10 YILLIK SAVAŞIN KORKUNÇ BİLANÇOSU

Suriye ve Libya’da sürecin nasıl seyrettiği biliniyor. Emperyalistler ve bölge gericiliği tarafından beslenen, eğitilen ve donatılan çetelere mensup on binlerce cihatçı Suriye’yi ve Libya’yı yakıp yıktı. Suriye’nin yakılıp yıkılmasında baş rolü Türk sermaye devleti oynadı. Binlerce cihatçı ve onların kullandıkları silahlar Türkiye üzerinden Suriye’ye taşındı. Modern zamanların gördüğü bu en barbar vahşet sürüsü için Türkiye bir lojistik üs görevi gördü. Türkiye’de tedavi edildiler, eğitildiler ve savaşa sürüldüler. Emperyalistlerin yönetiminde, Türkiye, Suudi Arabistan ve Katar gibi geric bölge devletlerinin aktif ve fiili desteğiyle Suriye korkunç bir yıkıma uğratıldı.

2011 yılında başlayan Suriye savaşında, geride kalan on yılda ülkenin önemli bir kısmı yerle bir edildi. Savaştan önce yaklaşık 23 milyon olan ülke nüfusunun yarısından fazlası, resmi verilere göre 12 milyon civarında insan yaşadığı yeri terk etmek zorunda kaldı. Yine kesin olmayan

rakamlara göre yaklaşık 400 bin insan hayatını kaybederken, 6 milyondan fazla insanın ülkeyi terk ettiği ve mülteci konumuna düştüğü ifade ediliyor. İç savaşta yaklaşık 7 milyon insanın kamplarda yaşamak zorunda olduğu belirtiliyor. Bunu, cezaevlerinde hayatını işkence altında ve açlıktan ölere kaybeden on binlerce insan; hala cezaevlerinde olan ve sayıları yüz bine yaklaşan tutsak; kayıp olduğu söylenen ve sayıları 200 bin olduğu tahmin edilen insan tamamıyor. Normal zamanlarda bile resmi verilerin doğruluğu tartışılmıyken, Suriye koşullarında savaşın bilançosuyla ilgili verilen rakamların gerçekliği yansıtmadığından, yaşanan yıkımın çok daha ağır olduğundan kuşku yoktur.

Savaşın yol açtığı yıkımın birinci dereceden mağduru, toplumun en savunmasız kesimi olan çocuklar, kadınlar ve yaşlılardır. Milyonlarca insanın yaşadığı kamplarda kadınlara ve çocuklara yönelik şiddet, tecavüz ve işkence gibi günlük vakalar gittikçe artmaktadır. Alan Kurdi’nin Bodrum sahillerine vuran cese di, dünyada yaşanan mülteci dramının simgesi olmuştu. Bu yılın Mayıs ayında, İdlib’deki bir mülteci kampında yürekleri dağıtatan benzer bir başka olay daha yaşandı. Kampta babası ve ablasıyla yaşayan 6 yaşındaki kız çocuğu Nahla Osman, kampın dışına çıkmasını diye babası tarafından zincirle bağlanıyordu. Bir gün onu baygın bulan komşuları alıp hastaneye götürdüler. Günlerdir aç olan Nahla kendisine verilen yemeği aceleyle yerken boğularak öldü. *New York Times* aracılı-

ğıyla dünyaya duyurulan bu trajik olay, mülteci çocukların yaşadıkları drama bir kez daha ayna tuttu.

Suriye’de 10 yıl önce meşru temelde ve “değişim” talebiyle başlayan halk hareketi emperyalistler ve yerli işbirlikçilerin elinde, ülkeyi yakıp yıkmaya, talan etmenin ve parçalamanın aracına dönüştürüldü. Suriye tam on yıldır, emperyalist güçler ile bölge gericiliğinin hegemonya savaşına sahne oluyor. Geline yerde Suriye fiili olarak üç parçaya bölünmüş bulunuyor. Ülkenin üçte ikisi, Rusya ve İran’ın desteklediği Şam yönetiminin yönetiminde. ABD, AB ve Türkiye destekli cihatçı çeteler, son kaleleri olan İdlib başta olmak üzere ülkenin kuzeybatı bölgelerini kontrol ederken, Rojava özerk bölgesi olarak bilinen kuzeydoğuyu ise Kürtler ABD ile birlikte kontrol ediyorlar.

Aç köpekler gibi Suriye’nin başına üşüşen, ülkeyi yakıp yıkan, parçalayan ve alt yapısını tahrip eden emperyalistler ve uçakları, bununla yetinmediler. Aynı zamanda ülkenin tüm zenginliklerini yağmaladılar. Petrol, tarihi eserler, fabrikalar, tekstil, zeytin, zeytin yağı, buğday, patates -ellerine ne geçtiyse el koydular ve haraç mezat sattılar. Yıkımda olduğu gibi, yaşanan yağmanın da baş faili, dinci-faşistlerin yönettiği Türk sermaye devletidir. Yaşanan yağmanın boyutu, gündemdeki Sedat Peker’in ifşatlarıyla bir kez daha açığa çıkmış bulunuyor. Halep’te ve başka bazı kentlerdeki binlerce fabrika sökülerek ve makineleri parçalanarak kimi Türk “iş adamları” marifetiyile Türkiye’ye getirildi ve hurda niyetine sa-

tıldı. Yaşanan yağmanın, talanın ve hırsızlığın haddi hesabı yok.

ABD’ye biat etmeyen ülkelerin başında gelen Suriye, geçmişten beri dünya jandarmasının “kara listesi”nde yer alıyordu. Beşar Esad rejimi 2000’li yılların sonuna doğru ABD’ye boyun eğdiği halde, Tunus-Mısır olayları sonrası süreçte onun hışmından kurtulamadı. ABD ve uçakları 10 yıllık savaşta Suriye’yi yere sermeyi başarsalar bile, Suriye halklarına diz çöktürmeyi ve teslim almayı başaramadılar. Beşar Esad, etkin bir şekilde sahaya çıkan Rusya ve İran gibi güçlerin de desteğiyle ayakta kalmayı başardı. Amerika, Batılı emperyalistler ve başta Türk sermaye devleti olmak üzere, bölge gericiliği, kendileri için yenilgi anlamına gelen bu durumu kabullenemiyorlar. Ambargoyla, işgalle, cihatçı çetelere destekle, her türlü komplo ve iftira ile bu yaralı ülkenin tekrar ayağa kalkmasını önlemek için ellerinden geleni yapıyorlar.

Halkların baş düşmanı olan bu aynı güçler, son yapılan seçimleri de tanımadıklarını ilan ettiler. Tüm elverişsiz koşullara rağmen, Mayıs 2021’de Suriye’de seçimler gerçekleştirildi. Resmi açıklamalara göre Beşar Esad %95 gibi ezici bir çoğunlukla seçimleri kazandı. ABD, İngiltere, Almanya, Fransa ve İtalya yaptıkları ortak bir açıklamayla, seçimleri “demokratik ve adil” olmadığını gerekçesiyle tanımadıklarını ve meşru görmediklerini ilan ettiler. Rojava özerk bölgesi ise Kürtlerin en meşru taleplerine asgari düzeyde dahi karşılık vermeyen Esad rejimine tepki olarak seçimlere katılmayı reddetti.

Emperyalistler açısından bir ülkeyi yıkıp yıkmak, cihatçı sürüsüne destek vermek, zenginliklerini yağmalamak meşru, ama onlara rağmen yapılan seçimler ve ortaya çıkan "halk iradesi" meşru değil. Yani demek istiyorlar ki, emperyalistlerin kirli ve kanlı çıkarlarına hizmet etmeyen hiçbir şey meşru değildir. Suriye Dışişleri Bakanı Faysal Mikdad emperyalistlerin bu küstahlığına, "Amerika'daki seçimlerden bin kat daha iyi" diyerek cevap verdi.

SAVAŞIN YIKIMINI AÇLIK TAMAMLİYOR

Savaşta altyapısı tahrip olan Suriye'de özellikle sanayi üretimi neredeyse durma noktasına geldi. Ülke ekonomisi 2019'dan bu yana ağır bir kriz yaşıyor. Bütün bunlar yetmezmiş gibi, ABD 2020 yılı yazından bu yana, "Sezar Yasası" olarak bilinen, "Suriye Sivil Koruma Yasası" aracılığıyla Suriye'ye ambargo uyguluyor. Ambargo ekonomik krizin daha da içinden çıkılmaz bir hal almasına yol açıyor.

Suriye bir yandan savaşın yaralarını sarmaya çalışırken, diğer yandan da ülkede baş göstermeye başlayan açlık sorunuyla boğuşuyor. Suriye'nin özellikle Şam yönetiminin denetimi dışındaki kuzey bölgeleri dışarıdan gelen yardımlara bağımlı durumda. Birleşmiş Milletler'e bağlı çalışan Dünya Gıda Programı (WFP), Dünya Sağlık Örgütü (DSÖ), Alman Açlıkla Mücadele Örgütü (Welthungerhilfe) gibi kuruluşların en son raporlarına göre, özellikle bazı bölgelere acilen yardım edilmezse "insani felaket"lerin yaşanmasının kaçınılmaz olduğu ifade ediliyor.

Söz konusu kuruluşların raporlarına göre, ülke nüfusunun yüzde 60'ına denk düşen, toplamında 12,4 milyon insan yetersiz beslenme veya açlık riski ile karşı karşıya bulunuyor. Bu rakam bir önceki yıla göre 4,5 milyon kişi daha fazla. İnsanlar sürekli yer değiştirdikleri için, sürekli yükselen gıda fiyatlarına para yetiştiremiyorlar. Enflasyon gittikçe yükseliyor. Fiyatlar geçen yıla göre %247 arttı. En dramatik yer, 2,4 milyon insanın yaşadığı ve cihatçı çetelerin denetlediği Kuzeybatı Suriye. Uluslararası Af Örgütü, yardımların kesilmesi durumunda 1 milyondan fazla insanın besin, su, ilaç ve korona açısından mahrum kalacağı konusunda uyarıyor.

Ülkede bu sene yaşanan kuraklık da açlık tehlikesini büyüten bir rol oynuyor. Suriye'de bu sene yüzde 30 ile 80 arası daha az yağış kaydedildi. Kuraklık özellikle ülkenin "tahıl ambarı" olarak bilinen Rojava bölgesinde bu yıl buğday hasadının %45 azalmasına yol açmış bulunuyor. Ülkede yaşanan akaryakıt sıkıntısından dolayı sulama yapılamıyor. Fırat nehrindeki su seviyesi rekor derecede düştü.

Suriyeli Kürtler, bu düşüşe Türk devletinin suyu barajlarda tutmasının sebep olduğunu ileri sürüyorlar. Türk devleti ise bu iddiaları ret ediyor. Hükümet buğday ithal etmek istese bile, Suriye Lira'sı aşırı değer kaybına uğradığı için döviz rezervleri erimiş durumda. Rusya bu yıl Suriye'ye 1 milyon ton buğday vereceğini taahhüt etti. Batılı ülkeler ise Suriye rejimine karşı yeni yaptırımlar talep ediyorlar.

Suriye'deki açlık tehlikesinin tekrar gündeme gelmesinin gerisindeki asıl sebep, yapılan yardım anlaşmasının sona erecek olması. BM tarafından yapılan yardımlar şimdiye kadar Suriye ile Türkiye arasında yer alan Bab el Hava sınır kapısından yapılıyordu. Bölgede yaşayan yaklaşık 2,5 milyon insan için, her ay bu kapıdan her türlü yardım malzemesi taşıyan bin kamyon geçiyor. Bu kapı Türkiye ile onun beslemesi çeteler tarafından denetleniyor. Bu anlaşma 10 Temmuz'da sona eriyor. BM Güvenlik Konseyi'nde veto hakkına sahip olan Rusya, bu yardımların bundan böyle bu kapıdan değil de Şam yönetiminin denetiminde yapılmasını talep ediyor. Batılı devletler ise, yardımların Şam üzerinden yapılmasının Esad rejimini güçlendireceği ve bunu muhaliflere karşı bir koz olarak kullanacağı kaygısıyla buna karşı çıkıyorlar. Batılı emperyalistler halkın çıkarlarını düşünmüştü gibi yapsalar da asıl olarak bunu kendi çıkarlarına aykırı buldukları için karşı çıkıyorlar.

DSÖ sözcüsü Christian Lindmeier, düzenlemenin en az 12 ay daha uzatılmasının, insanların hayatının kurtarılması için "zaruri" olduğunu ifade etti. Bu tür yardım kuruluşları emperyalistlerin yol açtığı insani felaketleri hafifletici bir rol oynasalar bile, açıklama ve taleplerinin emperyalist rejimlerin sözcülerinkiyle paralellik taşıdığı da gözlerden kaçmıyor.

Ülkelere özgürlük, barış ve refah götürmek yalanyıla müdahale eden emperyalistlerin son eseri Suriye olmuştur. Suriye'de ortaya çıkan vahim tablo emperyalist demokrasinin ne menem bir şey olduğunu bir kez daha kanıtlamıştır. Afganistan, Irak, Libya, Yemen, Suriye diye uzayıp gidiyor liste. Emperyalistler el attıkları ülkelerde yaşamı kurutuyorlar. O ülkeler bir daha kendine gelmemek üzere yıkılıyorlar. Dünya hakları emperyalist-kapitalizmin insanlığın baş düşmanı olduğunu anladıklarında; kendi gerçek öncülleri etrafında örgütlenerek, yerli işbirlikçilere ve arkadaki güçlere karşı mücadele etmeye başladıklarında bu gidişatı da değiştirebilirler. Aksi takdirde, yaşanan her yeni örnek bir öncekini aratacak ve halklara faturası ağır olacaktır.

ABD ve Ukrayna'dan Rusya'ya karşı Karadeniz'de tatbikat

Kapitalist dünya sisteminin bugünkü en temel gerçeklerinden birisi, emperyalistler arası çelişki ve çatışmaların giderek şiddetlenmesidir. Bunun ürünü olarak askeri gerilimler sertleşiyor. Uluslararası ilişkilerin gerilmesine ve savaş çığırkanlığının tırmanmasına ise ABD ve NATO öncülük ediyor. Bu güçlerin hedefinde ise Rusya ve Çin bulunuyor. Emperyalist hegemonya mücadelesinde bu iki ülkenin yükselişini durdurmak, geriletme, bunlar karşısında üstünlük sağlamak, ABD ve NATO güçlerinin öncelikli hedefidir.

Bu hedef çerçevesinde her türlü adımlar atılmaktadır. Askeri tatbikatlar da bunun bir parçası olarak yapılmaktadır. 2. Dünya Savaşı'ndan bu yana en büyük askeri tatbikatlardan biri olan ve Haziran ayının ortalarına kadar devam eden "Defender Europe 21" tatbikatı Rusya'ya karşı yapılmıştı. Şimdi yenisi sürmektedir.

Geçen hafta Ukrayna'nın Karadeniz kıyısındaki Odessa limanından Gürcistan'a giden İngiliz muhrip "HMS Defender", Rus kuvvetleri tarafından uyarı atışlarıyla karşılaşmıştı. Moskova ile Londra arasında gerginliğe yol açan bu olaydan birkaç gün sonra Karadeniz'de ABD ve Ukrayna öncülüğünde "Sea Breeze" 2021 (Deniz Esintisi 2021) adlı askeri tatbikat başladı.

"Sea Breeze" tatbikatı, 30 yıl önce Sovyetler Birliği'nden bağımsızlığını kazanmasından bu yana Ukrayna'daki en eski, en büyük ve en ünlü uluslararası askeri tatbikat olarak tanımlanıyor. Kuzeybatı Karadeniz kıyısındaki tatbikat Ukrayna ve ABD tarafından her yıl düzenleniyor. Kiev ve Washington arasındaki askeri işbirliğine ilişkin 1993 tarihli bir anlaşmaya dayanılarak Karadeniz'de ilk tatbikat 1997 yılında gerçekleşti.

ABD ve Ukrayna öncülüğünde yürütülen ve Rusya tarafından ağır eleştirilere hedef olan "Sea Breeze" askeri tatbikatına, aralarında NATO ülkelerinin de bulunduğu 30'dan fazla ülkeden 5 bin asker, 32 gemi ve 40 uçak katılıyor. Rusya Federasyonu'na karşı süren ve hava, kara, deniz alanlarını kapsayan

tatbikat iki hafta sürecek.

Karadeniz'in Avrupa çapında deniz ticareti ve güvenliği için hayati önem taşıyan önemli bir su yolu olduğunu söyleyen ABD, "İstikrarlı, müreffeh bir Karadeniz bölgesini kendi çıkarları için istikrarsızlaştırma arayışı içinde olan saldırgan aktörleri caydırmak" iddiasıyla tatbikatı gerekçelendirmeye çalışıyor. ABD'nin Kiev Büyükelçiliği'nden Kristina Kvien, tatbikatın aynı zamanda "ABD'nin Ukrayna'ya desteğinin somut bir göstergesi" olduğunu söyledi.

RUSYA'DAN "PROVOKASYON" TEPKİSİ

Rusya ise söz konusu tatbikatı kendi toprakları önünde bir provokasyon olarak görüyor ve bu nedenle Washington'u tatbikattan kaçınmaya çağırıyor. "Askeri tatbikatların kapsamı ve saldırgan doğası, Karadeniz bölgesindeki gerçek güvenlik ihtiyaçlarına hiçbir şekilde uymuyor" diyen Dışişleri Bakanı Sergei Lavrov'un sözcüsü Mariya Zaharova, tatbikatı Ukrayna'ya silah ve askeri teçhizatla donatmayı amaçlayan bir provokasyon olarak nitelendirdi.

Ukrayna ve çok sayıda NATO ülkesinin Karadeniz'deki ortak hamlesini dikkate alan Rusya, Kırım yarımadasında bir hava savunma tatbikatı başlattı. Interfax haber ajansı, Rus Karadeniz filosundan bu amaçla yaklaşık 20 savaş uçağı ve helikopterin yanı sıra füze sistemlerinin yer değiştirdiğini bildirdi. NATO ve diğer ülkelerin savaş gemilerinin hareketlerinin yakından izleneceği belirtildi.

"Sea Breeze 2021" ile batılı emperyalist güçler, Karadeniz'deki birliklerini Rusya'ya karşı güçlendirmek istiyor. ABD, NATO ve ortakları Rusya'ya geri adım attırma çabalarını provokasyonlar eşliğinde sistematik olarak sürdürüyorlar. Bunu da "Rusya'nın saldırgan politikaları" bahanesiyle gerekçelendiriyorlar. Bu adımlar, küresel çaptaki emperyalist rekabet ve hegemonya mücadelesinin yeni askeri hamlelerle tırmanacağına işaret ediyor.

İran seçimlerinin ardından

İran'da iki dönemlik cumhurbaşkanlığı görevi sona eren Hasan Ruhani'nin halefini seçmek için 18 Haziran'da seçimler yapıldı. Cumhurbaşkanlığına aday olarak yüzlerce kişi başvuruda bulundu. Molla rejiminin vetosuna takılanlar ve geri çekilmeler sonrasında, seçim yarışı dört aday arasında sürdü. Ve İbrahim Reisi ilk turda Cumhurbaşkanı seçildi. Çoğunluğun oyu ile seçildiği iddia edilen 8. Cumhurbaşkanı Reisi yaklaşık bir ay sonra bu makama ikamet edecek.

İbrahim Reisi'nin 84 yaşındaki İran'ın dini lideri Ali Hamaney'e de olası halef olarak seçildiği rivayet ediliyor. Seçimler arifesi ve sırasında Ali Hamaney'in Reisi'yi alenen desteklemesi göz önüne alındığında, Reisi'ye yakıştırılan "yüce makam" rivayetlerine haklı olarak gerçek gözü ile bakılıyor.

Seçim süreci ve sonuçları incelendiğinde Reisi'nin çoğunluğun oyları ile değil, üçte birin altında bir azınlıkla seçildiği görülecektir. Seçim öncesi yapılan anketlerde seçime, adaylara ve rejime olan güvensizlikten dolayı seçime katılımın yüzde 40'larda olacağı öngörülmüştü ve öyle de oldu. Seçimlerde yaklaşık 60 milyon seçmenin 28 milyon 600'ni oy kullandı. Kullanılan oyların yüzde 13'ü de geçersizdi. Bu durumda seçimi boykot edenler yüzde 58 civarında olurken, geçerli oy kullananların oranı yüzde 42'lerde kaldı. Dolayısıyla, Reisi 17 milyon 800 bin oyla, yani seçmen sayısının üçte birinden daha az bir oyla seçildi.

Bu sonuçta, toplumun daha genç ve iyi eğitilmiş kesimlerinin sosyal medya üzerinden seçimi boykot çağrısının etkili

olduğu söyleniyor. Bu nedenledir ki, Reisi daha makamını devralmadan sosyal medyaya yönelik "terbiye" planını açıkladı bile.

Öte yandan İran'da sefalet koşulları ve yoksulluk zirvede seyrediyor. Her yönü ile çürümüş bir rejimin çıplak terörü ile karşı karşıya olan aç ve yoksul kitleler daha ağır koşulları kaldırabilme sınırlarına çoktan dayanmış bulunuyorlar. İstihdam edilebilir İranlıların yaklaşık beşte biri şu anda işsiz. Su kıtlığı, ülkenin belirli bölgelerinde temel ihtiyaçların giderilmesini bile imkansız hale getiriyor. Yakın zaman içinde İran para birimi riyal yaklaşık yüzde 60 değer kaybetti. Yüzde 40'lık enflasyon yoksul çoğunluğu açlığa sürükledi. Ambargo ve yaptırımlar ne-

deni ile İran'ın Gayrisafi Milli Hasılası, 2018'den 2019'a yüzde on iki oranında düştü. İhracatı, 54,2 milyar dolarla yarı yarıya indi. İthalatı, beşte bir oranında daralarak 38,6 milyar dolara geriledi. Covid-19 krizi ek olarak, ülkedeki çelişkileri uç noktalara taşıdı ve İran'da yoksulluk rekor seviyeye ulaştı.

Rejimin açmazları ve ekonomi politikaları sadece işçi ve emekçileri etkilemekle kalmadı. Orta burjuvaziyi küçülmeye, küçük burjuvaziyi ise yıkımın eşliğine sürükledi. Birçok küçük işletme, elli-altmış yıllık makinelerle üretim yapmaya çalışıyor.

İran ve Çin'in, önümüzdeki 25 yıl için imzaladıkları "Stratejik İş Birliği Anlaşması" ile İran burjuvazisi bu darboğazdan kurtulmak ve "istikrar"a kavuşmak isti-

yor. Anlaşma özellikle petrol endüstrisinde, ulaştırma sektöründe, limanlarda ve demiryollarında modernizasyonu, İran petrolünün esas olarak Çin'e akmasını ve özel sektörün güçlendirilmesini öngörüyor. Dolayısıyla, bu anlaşma maddeleri arasında devlete ait şirketlerin özelleştirilmesi de yer alıyor.

Reform vaatleri ile yoksul emekçileri ve küçük burjuvazinin desteğini arkasına alarak iki dönem Cumhurbaşkanlığı yapan Hasan Ruhani'nin de sınırlarını gören seçmenler, seçimlerin bir aldatmaca olduğunu yaşayarak gördüler.

Rejimin reddi, emekçilerin yanı sıra, gençliğin tüm katmanlarına neredeyse yayılmış bulunuyor. Kadınlara başörtüsü dayatması, varla yok arasında yıllardır zaten "gevşek" duruyor. Okunmaması, izlenmemesi ve dinlenmemesi vaaz edilen kitaplar, filmler ve müzikler baskılara rağmen günlük hayatın bir parçası durumunda. "Özgür bir yaşam" arzusu siyasi alternatiflerin yokluğu nedeniyle hayal kırıklığına veya yurtdışına kaçış planlarına dönüşüyor olsa da bir isyan ve başkaldırı var.

Ekonomik ve siyasi çıkmazda kapitalist çarklar dönsün diye dayatılan amansız sömürünün yanı sıra, çözülmemiş birçok yakıcı sorun (ulusal eşitsizlik, kadın sorunu vb.), rejime alternatif bir mücadelenin yönelimine işaret ediyor.

Yukarıda sıralanan olgular dikkate alındığında seçimin bu denli yüksek oranda boykot edilmesi "çaresizlik" gibi görünse de bu, esas olarak bir arayışın ve henüz rejime güvensizlik sınırlarında da olsa bir çıkış yolunun da işaretidir.

Lübnan'da eylemler sürüyor

Lübnan lirasının değer kaybı, yakıt - ilaç krizi ile tüketim ürünlerinde fiyat artışından kaynaklı kötüleşen yaşam koşullarını halkın protesto eylemleri devam ediyor.

Lübnan resmi ajansı NNA'da yer alan habere göre protesto eyleminin yapıldığı Beyrut'ta halk, Kola, Korniş Mezraa, Selim Selam, Karantina, Kaskas bölgelerinde çöp konteynerleriyle yolu trafiğe kapattı.

Beyrut'u güneydeki kentlere bağlayan otoyolun kapatılması ise trafiğin tıkanmasına neden oldu.

Lübnan'ın güneyindeki Sayda kentinde

bulunan Şehitler Meydanı'nı trafiğe kapatmaya çalışan eylemcilere polisin saldırısı sonucu 3 kişi yaralandı. Bazı eylemciler de El-Arabi kavşağında yola oturarak geçişlere engel olmaya çalıştı.

Kuzeydeki Trablus'ta eylemciler, uzun süren elektrik kesintilerine tepki olarak elektrik şirketinin binasını bastı. Orta kesimde yer alan Beka bölgesinde de Beyrut'u Suriye sınırına bağlayan Eşşam otoyolu da halk tarafından kapatıldı.

ÇOCUKLAR AÇLIK SINIRINDA

UNICEF, Lübnan'daki çocukların yüzde 30'unun açlık sınırında yaşadığını açıkladı. UNICEF'in Lübnan'daki ekonomik krizin çocuklar üzerindeki etkisini inceleyen raporuna göre, ülkedeki ailelerin yüzde 77'si, çocuklarının yeterli beslenmesini sağlayacak gıda ürünleri satın alabilecek gelire sahip değil.

Raporda, ailelerin yüzde 60'ının borçlanarak gıda alışverişi yapabildiği

aktarıldı. Çocukların yüzde 40'ının ailesinden kimsenin çalışmadığı belirtilen raporda, yüzde 30'unun ise ihtiyaç duydukları temel sağlık hizmetini alamadığı ifade edildi. En büyük krizlerinden birini yaşadığı ülkede, Ekim 2019'da patlak veren ve 4 Ağustos 2020'de Beyrut Limanı'nda meydana gelen patlamayla daha da derinleşen ekonomik kriz sonucu Lübnan lirası her geçen gün değer kaybediyor.

Lübnan'da gıda, ilaç ve akaryakıt gibi temel ihtiyaç maddelerinin dolarla ithal edilmesi nedeniyle alım gücü giderek düşüyor.

Berlin Konferansı'nın yarattığı illüzyon ve Libya gerçeği

2020 Ocak ayında BM ve Almanya Şansölyesi Merkel'in çağrısıyla Berlin'de bir araya gelen taraflar, ilk etapta Libya'ya silah sevkiyatını durduracaklarını karar altına almışlardı. Bu adımın ardından, giderek Libya'da iç savaşın durdurulacağı ve bir istikrar ortamının yaratılacağı, bunun da başta Almanya ve Fransa olmak üzere AB gözetiminde bir kontrol mekanizmasıyla garantiye alınacağı iddia edilmişti. Bu açıklamanın üzerinden geçen bir buçuk yıllık süreç gösterdi ki alınan kararların bir caydırıcılık gücü olmadığı gibi, gemiler dolusu silah sevkiyatı da bütün hızıyla sürdü. Geride kalan süreçte, savaşın tarafları halindeki emperyalist güçler ve gerici bölge devletleri Libya'daki istikrarsızlığı daha da derinleştirdiler.

23 Haziran'da Berlin'de ikincisi düzenlenen uluslararası konferansın bileşenleri, mevcut ateşkesin devamı, geçici hükümetle aralık ayındaki seçimleri garanti altına alma ve ülkedeki bütün yabancı askerlerin çekilmesi gündemiyle toplandı. Konferansa katılan 18 ülke temsilcisinin bütün "iyi niyet" dolu diplomatik açıklamaları bir kez daha göstermiştir ki taraflar pozisyonlarını güçlendirmek adına sadece zamana oynamışlardır. Onlarca bileşenin farklı saiklerle dahil olduğu Libya'daki sorun, toplanan iki konferans ve yaratılmaya çalışılan sahte barış illüzyonlarıyla çözülebilecek bir sorun olmaktan çıkmıştır.

İşin bütün özü ve esası aslında Libya'da bir barış ortamının yaratılmasından çok, kimin neyi ne ölçüde elde edeceğinin pazarlığından oluşmaktadır. Kimilerinin uyduruk hayal dünyasını süsleyen tarihsel arka plan ve sömürgecilik ilişkileri, kiminse pastadan daha fazla pay kapmak adına yağmalamaya çalıştığı ve savaşın tarafı haline geldiği Libya coğrafyası uyduruktan ikinci bir Berlin Konferansı'yla diplomatik bir pazarlığın konusu edilmektedir.

Konferansa ev sahipliği yapan Alman Dışişleri Bakanı Maas ve Federal Kalkınma Bakanı Müller, Polyannavari açıklamalarıyla konferansa bir resmiyet kazandırma telaşındaydılar. Konferans öncesinde, "Libya'daki Kaos ve Şiddet sarmalının Birleşmiş Milletler eliyle yürütülen çalışmalar sonucu geriletildiğini ve ateşkesin kalıcı bir hale getirilerek

Libya'da umut dolu yarınlara koşar adım ilerlediklerini" öne sürerek, Berlin'deki hummalı çalışmanın ürünü kurtlar sofrasını cilalama telaşı içindeydiler. Dışişleri Bakanı Maas Libya'daki iç savaşın taraflarına yaptığı çağrıda, birleşik bir orduya duyulan aciliyete vurgu yaparken, Federal Kalkınma Bakanı büyük bir ikiyüzlülikle mülteci dramına ve hapishanelerdeki kötü muameleye dikkat çekiyordu.

Konferansın ön güzellmelerinden sonra karar altına alınan ana başlıklar şunlardı:

- Ekim 2020'den beri devam eden ateşkes ortamının devamını sağlayarak, yaklaşık on yıldır emperyalist bir yıkım makinesiyle yok ettikleri ülkeyi en başta Dünya Bankası olmak üzere BM ve Avrupa Birliği eliyle yeniden inşa edeceklermiş.

- Libya'daki kurumlar arası parçalanmışlığa son verilecek ve en başta birleşik bir ordunun kurulması sağlanacakmış.

- Geçici yönetimin altyapısını hazırlayacağı aralık ayındaki seçimleri gerçekleştirmek. Seçim sonuçları bütün uluslararası aktörler tarafından tanınacak ve Libya halkının vereceği karara "saygı" duyulacakmış.

- İstisnasız bütün yabancı asker ve paramiliter çeteler aşamalı olarak Libya'yı

terk edecekmiş ve bu, "istikrar ve barış havzasının" kurulmasına katkı sağlayacakmış.

Bütün bu samimiyet yoksunu karar ve diplomatik ortaoyunları aslında mevcut savaş ve kaos ortamının devam edeceğini, silahlarla söylenecek son sözün henüz söylenmediğini göstermektedir.

Temel bir kural olarak zaten bizzat sorunu yaratanların sorun çözebildiği görülmemiştir ve görülmeyecektir. Bilakis bu tür konferansların ardından taraflar asgari ölçülerde de olsa bir fikir birliği oluşturamamışlarsa bunun arkası kızılcı kıyamettir. Nihayetinde Libya delegasyonunun yabancı askerlerin çekilmesi konusundaki tereddütleri ve farklı açıklamaları da bunu fazlasıyla doğrulamaktadır. Alman Dışişleri Bakanı Maas'ın konferansa ilişkin yaptığı güzellmeler bir yana, Libya delegasyonu üyelerinden birinin yaptığı açıklama çarpıcı tabloyu açıkça ortaya koyuyordu: "Yabancı askerlerin çekilmesi ve seçimler başta olmak üzere savaş ve ülkedeki parçalanmanın nasıl giderileceği konusunda bir adım dahi ilerleme sağlanamadı."

Konferansta bu açıdan bir ilerleme sağlanamamış olsa da Alman Dışişleri Bakanı Maas'ın ev sahipliğine ve organizasyona büyük övgüler düzen Libya hü-

kümet sözcüsü, yaptığı basın açıklamasında, Alman tekellerine yatırım çağrısı yaparak, onları dört gözle ve büyük bir özlemle beklediklerini açıkladı.

Libya halkının çıkarları ile zerre kadar ilgisi olmayan hükümsüz bir konferanstan bundan ötesi de beklenemezdi. Kaddafi'nin iktidarı döneminde, onun develerine başkentlerindeki saraylarında özel oturma odası ayarlayanlar, bir çırpıda demokrasi ve özgürlük havarisi kesilmiş ve "Libya halkının ali menfaatlerini gözetme" kaygısıyla barış konferansları düzenliyorlar! Sanki son on yılda ülkeyi cehenneme çevirip Libya halkını kendi ülkesinde mülteci durumuna sokanlar kendileri değilmiş gibi... Emperyalist kapitalist düzenin ve işbirlikçi gerici bölge ülkelerinin Libya halkının barışı, huzuru ve refahıyla ilgili en ufak bir kaygıları yoktur ve olamaz. Bütün amaçları dünyanın en zengin ve en temiz enerji kaynaklarını uluslararası tekellerin hizmetine sokmaktır.

Emperyalist gericiliğin bütün iğrenç planlarından bağımsız olarak, Libya halkı bu haydut sürüsüne söyleyeceği son sözü henüz söylememiştir. Libya ve bölge halkları, bölgeye üşüşen emperyalistleri ve uşaklarını geldikleri gibi göndermeyi de er geç başaracaklardır.

Kazanmaya olan inancın eylemi: Derby işgali

İşçi sınıfının tarihi zafer ve yenilgilerle doludur. Bunların önemli örneklerinden biri de kazanımla sonuçlanmış bir eylem olan Derby işgalidir. Derby işgali, işçi sınıfının mücadele sahnesine yeni yeni çıkmaya başladığı 1960'lı yılların sonuna doğru, 4 Temmuz 1968'de başladı.

Derby fabrikası, Türk-İş'e bağlı Lastik-İş sendikasının örgütlü olduğu bir fabrikaydı. Bu sendika '67 yılında Türk-İş bünyesinden kopup DİSK'i kuran sendikalar arasında yer almıştı. Patronların safında yer alan Türk-İş bunu hazmedemedi. DİSK'e karşı zafer kazanmak için aynı işkolunda Kauçuk-İş'i kurarak, Derby işçilerini kendi bünyesinde toplamaya başladı. Hatta sendikayı Derby'de çalışan beyaz yakalılar ile kurdu ve patron güdümlü bir sendika olduğu için hızlı bir şekilde işçileri örgütleyerek, çoğunluğu elde edip, yetkiyi aldı. Yetkiyi almaz hızlı bir şekilde toplu iş sözleşmesini imzalamak üzere Derby patronu ile 4 Temmuz tarihinde masaya oturdu. Fakat Derby işçileri bu oyuna karşı en başından itibaren hazırlıklıydılar.

YASALARA TAKILMAYAN FİİLİ-MEŞRU MÜCADELE

Derby işçileri düzenin yasalarına göre değil, sınıf mücadelesinin yasalarına göre hareket ettiler. İşbirlikçi, patron yanlısı sendikayı tanımadılar ve özel mülkiyetin kalbi olan fabrikayı işgal ettiler. Derby işçisinin bu eylemi, yetkiyi Kauçuk-İş'e veren Yargıtay'a adeta "Burada yetkili olan sendikaya sen karar veremezsin, biz veriz" yanıtıdır. Türk-İş bünyesinde kurulan Kauçuk-İş'in patron ile görüşme yapacağı 4 Temmuz günü işçilerin işgal eylemi özel mülkiyete indirilen bir darbe olarak hayata geçmiştir. Bu eylem karşısında ilk önce sermaye devletinin polisleri devreye girmiştir. Fakat bu işe yaramayınca patron geri adım atmak zorunda kalmış-

tır.

Bu gelişmelerin ardından patron, işçilerin fabrikada referandum yapılması talebini kabul etmek zorunda kalmış ve yapılan referandum sonucunda işçiler ezici bir çoğunlukla Lastik-İş'i seçmiştir. Derby işçisi bir kez daha düzenin yasal kararlarını değil, kendi kararlarını hayata geçirmiş, mahkeme kararını buruşturup çöpe atmıştır adeta.

Bunun sonucunda patron teslim bayraklarını çekmiş, işçilerin talepleri doğrultusunda Lastik-İş ile protokol imzalamıştır. Derby işgali böylelikle Türkiye sınıf hareketi tarihinin sayfalarında muazzam bir sınıf eylemi olarak yer almaya hak kazanmıştır.

SINIFIN ONURLU ÖNCÜSÜ: KUAS

Bu tarihi eylemi anarken işçi sınıfının onurlu önderi Rıza Kuas'ı anmamak olmaz. Rıza Kuas işçi sınıfının içinde önderleşen ve onun onurlu eyleminin tüm

yükünü ömrünce omuzlayan bir işçidir. Döneminin işçi hareketinin ruhunu yaşatan ve onunla yaşayan bir önder olarak, işçi eylemlerine çeşitli yaratıcı biçimler ile yön veren, eylemlerin önünü açan biridir. Sadece işçilerin ekonomik çıkarları için değil, işçilerin haysiyetini ilgilendiren haklar (örneğin fabrika giriş çıkışlarında üst aratılmaması gibi) için de mücadele eden bir işçi önderi olarak mücadele tarihine geçmiştir.

DÜNÜMÜZ, BUGÜNÜMÜZ, YARINIMIZ...

Tarihteki işçi sınıfı eylemlerini değerlendiren, yaşananları sadece tarihsel birtakım gelişmeler olarak değerlendirmek kuşkusuz bir hata olur. Sınıf mücadelesindeki her gelişmeye, olaya ve olguya "Dünümüz, bugünümüz, yarınımız" diyalektiği üzerinden bakmak durumundayız.

Derby işgali ve onun öncüsü konumundaki Lastik-İş DİSK'in kurucu sendikalarından biridir. DİSK kurulduğu süreçte, patronların hizmetindeki Türk-İş bürokrasisine karşı etkin bir mücadele içerisinde deneyimler kazanmış, militan bir tutum içerisinde olmuştur. Fakat aynı sendikalar bugün yoğun bir şekilde bürokratik, uzlaşmacı sendikal anlayışların egemenliği altındadır. Dünümüzdeki fiili-meşru mücadele anlayışından aldığımız dersler, söz konusu sendikaların bugünkü bürokratik dönüşümlerine karşı vereceğimiz mücadelede bize yol göstermektedir. Ve yarınlara damgasını vuracak devrimci sınıf sendikacılığı konusunda da yolumuzu aydınlatmaktadır. İşçi sınıfı ancak Derby işçilerinin tuttuğu yolla, fiili-meşru mücadele yoluyla tarihte gerçek yerini alacaktır. Bugün bu yolu izleyenler Çelmer, Greif, Sinbo, SML Etiket vd. direnişlerin işçileridir.

F. DENİZ

TPI'de ücretsiz izin sonrası işçi kıyımı

neminde eyleme çıkan, sonuçları protesto eden işçileri cezalandırmış hem de kendine yük gördüğü, kronik hastalıkları olan işçiler işten atmış oldu. 20 işçi kronik rahatsızlığı olduğu için aylardır ücretsiz izindeydi.

Petrokimya İşçileri Birliği, bu işten atmalarla birlikte TPI sermayedarının kendine dikensiz gül bahçesi yaratmaya çalıştığına dikkat çekti. Telefonlarına mesaj atılarak iş akdinin feshedildiğini öğrenen işçilere, sendika yöneticilerin-

den kimsenin ulaşmadığı da aktarıldı.

TPI'de yetkili sendika Petrol-İş'in İzmir şube yönetimi, TİS sürecinin sonunda işçilerin şiddetli tepkisiyle karşı karşıya kalmıştı.

TİS sürecinde işçilerin haklarına sahip çıkmayan sendika yönetimi, işten atılanlara da sahip çıkmayarak bir kez daha sermaye sınıfının yanında saf tuttuğunu göstermiş oldu.

TPI fabrikalarında sermayedarın işçilere yönelik saldırıları devam ediyor. Toplu sözleşme sürecinde hükümeti arkasına alarak 4 bine yakın işçiyi sefaletle sürükleyen sermayedarlar, işten atma yasağının kaldırılmasıyla birlikte çok sayıda işçiyi işten attı.

Ücretsiz izne çıkarılan işçilerin büyük bölümünün işten çıkarıldığı öğrenildi. TPI sermayedarları, hem sözleşme dö-

Sivas Katliamı insanlık suçudur, zaman aşımına uğratılamaz!

İnsanlığa karşı hunharca işlenmiş suçlar arasında yer alan Sivas Katliamı'nın üzerinden 28 yıl geçti. 2 Temmuz 1993'te, Pir Sultan Abdal Şenlikleri sırasında Sivas Madımak Oteli'nde 33 aydın, sanatçı ve iki otel görevlisi gerici şeriatçı güruh tarafından yakılarak katledilmişti.

Hükümette DYP-SHP koalisyonu vardı. Tansu Çiller başbakanlık, Süleyman Demirel cumhurbaşkanlığı koltuğunda oturuyorlardı. Bugün Saadet Partisi Başkanı olan Temel Karamollaoğlu, o dönem Refah Partili olarak Sivas Büyükşehir Belediyesi Başkanı idi. Hepsisi bu katliamın tertip edilmesinde rol üstlenmişlerdi. Özel Harp Dairesi'nin karanlık dehlizlerinde tertiplenen pogromların yabancıları değildik. Geçmişte Rumlara, Yahudilere, Ermenilere, Kürtlere, Alevilere karşı sayısız pogromlar yapılmıştı. Türk burjuvazisinin beslediği ve gerektiğinde sokağa saldırdığı, çeşitli pogromlarda kullandığı iki gerici faşist güce karşı mücadele ederek geldik bugünlere. Bunlardan birisi komünizme karşı CIA'nın teşkilatlandığı, emek mücadelesine düşman dinsel gerici blok, diğeri yine CIA'nın tedrisatından geçmiş Alparslan Türkeş'in komando kamplarında eğitilen ülkücü faşistlerin şebekesiydi. Devlet boyunlarına taktığı tasmalı ipe kah birisini kah ötekini muhalif, devrimci ve öteki gördüğü güçlerin üzerine salıyordu.

Necmettin Erbakan'ın kurucusu olduğu Milli Görüş geleneği içerisinde gelen AKP kadroları, ABD'nin "ılımlı İslam" politikası çerçevesindeki doğrudan müdahalesiyle, 2000'li yılların başında yol ayrımına gitmişlerdi. Bu ayrışmanın başını çeken Recep Tayyip Erdoğan, Abdullah Gül, Bülent Arınç, Binali Yıldırım gibi isimler 14 Ağustos 2001 yılında AKP'yi kurmuşlardı. Kısa sürede çeşitli sermaye güçlerinin desteğini aralayan bu oluşum, 3 Kasım 2002 genel seçiminde ge-

çerli oyların yüzden 34,63'ünü alarak tek başına iktidar oldu. Erdoğan ve AKP tek başına iktidar olunca adım adım mağdur yerine mağrur sıfatına büründü. Çoğu yöneticisi katliamın bizzat faili veya destekçisi olan AKP, devletin rolünü gizlemek için katliamın üzerini örten, katilleri koruyan dönemin hükümetlerinin çizgisini devam ettirmekle kalmadı, iktidarın sunmuş olduğu imkanları ve emrindeki yargıyı da kullanarak tetikçileri kollama ve aklama yoluna başvurdu.

AKP, katliam davasını zaman aşımına uğratarak, bu insanlık suçunu toplumsal hafızadan silmeye çalıştı. Daha önce Madımak Oteli'ni "Kebab Salonu" haline getiren bu gerici zihniyet, toplumsal tepki karşısında geri adım atmakta zorunda kalmıştı. Ancak zaman aşımı sonra-

sında, insanlık suçu kategorisindeki bu suçu sıradan bir adli vaka derekesine getiren Erdoğan rejiminin, olayı katliam olarak niteleyenlere karşı kendi örgütlerini harekete geçirdiğini gördük. Sivas'ta AKP Gençlik Kolları Başkanlığı ve İl Genel Meclisi üyeliği yapan Murat Toraman, Sivas Katliamı'na katliam diyenler hakkında 2020'de suç duyurusunda bulunuyordu. Onlara göre onlardan olmayanın katledilmesi bir suç ve günah değil, aksine mubahtı. Ondandır ki onlar "Sivas'ın imajı zarar görmesin" diyorlardı. Mesele bir "imaj" meselesiydi.

Sivas Katliamı davasında zaman aşımı kararının çıkabileceği ihtimalinin olduğu 13 Mart 2012 tarihli duruşma öncesi, CHP Ankara Milletvekili Emine Ülker Tarhan ve İstanbul Milletvekili Sezgin

Tanrıkulu Meclis'e yasa önerisinde bulunmuştu. Öneri, 6 Mart tarihinde AKP'li milletvekillerinin oylarıyla reddedildi.

AKP şefi Erdoğan ve bugün "FETÖ" terör örgütü dedikleri Gülen cemaatinin yargı erki, 13 Mart 2012 tarihinde görülen duruşmada, savcının zamanaşımı talebini karara bağlayarak, davayı zamanaşımından düşürdü. AKP güdümündeki yargının suçu örtme, katilleri kollama kararlarının bir hükmünün olmadığını ısrarla dile getiren toplumsal kurumlar ve örgütler ısrarla bu süreci takibe devam ettiler ve devam ediyorlar. Nitekim HDP İstanbul Milletvekili Zeynel Özen, geçen yıl (2020) 27. yıldönümünde Sivas Katliamı'na ilişkin bir araştırma önergesi verdi. Önergede "Madımak Oteli'nde bulunan canların yakılarak hunharca katledildiği Sivas katliamının arkasında gizli kalan gerçeklerin ifşa edilmesi, yargı kararlarına rağmen Sivas katillerini koruyup cezasız bırakan unsurların ortaya çıkarılması, katliamla ilgili devlet arşivlerinde yıllardır saklı kalan belgelerin araştırılıp kamuoyuyla paylaşılması, perde arkasındaki asıl sorumlularının açığa çıkması ve böylece katliamda yakınlarını yitirenlerin acılarının az da dindirilmesi için Sivas katliamının araştırılması elzemdir." deniliyor.

Önergenin oylanmasında bir hiç de şaşırtıcı olmayan bir tablo ortaya çıktı. Erdoğan AKP'si ve koltuk değneği Bahçeli MHP'sinin yanında Meral Akşener'in İYİ Partisi de saf tuttu. Bu üçlünün hayır oylarıyla önerge reddedildi. Bu kutsal bir ortaklıktı. Devlete hanel gelmesin diyorlardı. Ancak bizler biliyoruz ki, insanlığa karşı işlenmiş hiçbir suçun cezasız kalmayacaktır. Bu katiller ve onların hamileri er geç adalet karşısında yargılanacaklardır.

Sivas, bir ilk değildi, son da olmayacaktı. Nitekim peşi sıra Gazi, hapishane katliamları, yakın tarihlerde Kürt kentlerinde yaşanan vahşetler geldi. Hepsisi birer insanlık suçu ve hepsinin üstünü örtüyordu gerici iktidar... Başaramadığı şey ise işçi ve emekçilerin baş eğmeyen direnişi ve hakikat arayışıdır. Bu arayış, bu çürümüş düzeni tarihin çöp sepetine attığı gün, gidenleri gururla selamlayacaktır.

Sivas'ta işlenen hunharca katliamda yitirdiklerimizi sevgi ve saygıyla anıyoruz.

M. İMRAN

Çorum Katliamı'nda yaşamını yitirenler anıldı

Çorum Katliamı'nın 41. yılında, katliamda yaşamını yitiren 57 kişi için Çorum'da Hacı Bektaş Vakfı'ndan başlayıp Kadeş Barış Meydanı'na yürüyüş yapıldı.

Avrupa Alevi birlikleri konfederasyonu Eş Genel Başkanı Hüseyin Mat "Bu katliamda yaşamını yitiren canlarımızı bir kez daha saygıyla anıyoruz. Unutmayacağımızı, unutturmayacağımızı bir kez daha dile getirmek adına buradayız" dedi.

Ardından Hacı Bektaş Anadolu Kültür Vakfı Çorum Şube Başkanı Nurettin Aksoy söz alarak "Her acı bizim için Kerbela'dır! Amacımız yaşanan acıları unutturmamak ve unutmamaktır" dedi.

Çorum Emek ve Demokrasi Platformu adına konuşan Avukat Ahmet Özdel, yargılamaların yeniden başlatılmasını ve Kadeş Barış Meydanı'nda bir barış anıtı açılmasını talep ederek konuşmasını tamamladı.

Çin Komünist Partisi'nin 100. Yılı!

Ekim Devrimi'nin açtığı yolda!..

“Devrim olabilmesi için, devrimci bir partinin olması gerekir. Devrimci bir parti olmadan, Marksist-Leninist devrimci teori temelinde ve Marksist-Leninist devrimci tarzda inşa edilmiş bir parti olmadan emperyalizmi ve uşaklarını alt etmek üzere işçi sınıfına ve geniş halk kitlelerine önderlik etmek olanaksızdır. Marksizmin doğuşundan bu yana geçen yüz yılı aşkın bir süre boyunca, ancak Ekim Devrimi'ne önderlik eden, sosyalizmin inşasına önderlik eden ve faşist saldırıyı yenilgiye uğratan Rus Bolşevikleri örnek alınarak bütün dünyada yeni tipte devrimci partiler kuruldu ve geliştirildi. Bu türden devrimci partilerin doğuşuyla dünya devriminin çehresi de değişti. Bu büyük değişim sonucunda, fırtınalar ve kasırgalar arasında eski kuşaktan kimselerin akıllarının alamayacağı değişiklikler gerçekleşti. Çin Komünist Partisi, Sovyetler Birliği Komünist Partisi örnek alınarak kurulmuş ve geliştirilmiş bir partidir. Çin Komünist Partisi'nin doğuşuyla birlikte Çin devriminin çehresi tamamen değişmiştir.” (Mao Zedung, Kasım 1948)